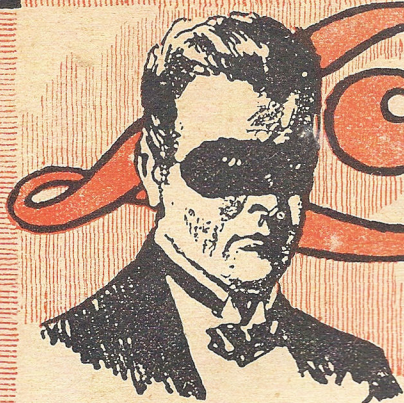

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 941

DE DOOD VAN RALPH DANE.

fr. 1.50

Door een kier van de gordijnen hoorde Raffles duidelijk de stem van den buttler:
„Waarom deed U dat, mijnheer. Waarom hebt gij mijn armen meester gedood?”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De dood van Ralph Dane.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I

DE DWAAS.

Raffles geeuwde onbedaarlijk, met een kreuwend geluid, terwijl hij zijn lange, gespierde beenen en zijn armen uitstreekte zoover hij kon, gezeten in een der gemakkelijkste stoelen welke de bibliotheek in zijn klein, fraai huis in de Cromwell Street maar opleverde.

— Het is onmenselijk, wat je van mij verlangt, Brand! klaagde hij, met een handbeweging naar het boek, dat hij zoeven op het tafeltje naast zijn stoel had neergelegd. Ik had gehoopt op een avond rustige studie, en dit boek bood mij daar de gelegenheid toe aan. Het handelt over den sterrenhemel — en ik verzeker je dat het zeer belangwekkend is. Het is van Flammarion. Men heeft dien Franschen sterrekundige wel eens verweten dat hij zich een weinig liet meeslepen door zijn fantasie. Het is mogelijk — maar hij schreef onderhoudend, en dat is toch zeker ook heel wat waard.

— Edward, ik ontken dat alles volstrekt niet, hernam Brand geduldig, maar je hebt nu eenmaal de verplichting op je genomen, om

aanwezig te zijn op de soiree van Lady Wendlemore. Je zou daar in kennis worden gebracht met de beroemde Spaansche danseres Dolores La Pasquita, die buitengewoon fraaie juweelen heeft, en het was juist meen ik deze omstandigheid, die je er toe bracht, de uitnoodiging aan te nemen!

— Naar de maan met de juweelen van die Spaansche! bromde Raffles ontevreden. Hebben wij soms al niet last genoeg gehad met die dingen — dezer dagen? Wij zijn nauwelijks terug van onzen gevaarlijken tocht dwars over Europa, Indië, en de Golf van Bengalen naar de Nicobaren — eergisteren kwamen wij thuis, en je dwingt mij nu al weer, mijn vermoeid hoofd te martelen met nieuwe ondernemingen?

De vertrouwde vriend van den grooten avonturier keek hem verwonderd aan, en zei met een ongeloovig lachje:

— Is het wel Lord Edward Lister, de onvermoeide Raffles die zoo spreekt? Was jij het niet altijd, die mij tot werken aanmaande?

Ben jij het niet geweest, die zeide, dat de mensch op aarde is om door werken zijn lot te vergeten? En je wilt hier blijven zitten met een fantastisch boek, terwijl de kans schoon is, met die Spaansche, rijke danseres in kennis te komen? Maar dat alles schijnt weinig indruk op je te maken. De oude Lady Wendlemore is je onverschillig, haar gasten zijn het waarschijnlijk in nog meerdere mate. Mijnentwege — ik kan je dat inzicht niet kwalijk nemen. Maar mag ik je er op wijzen, dat de bouw van de school voor onvolwaardige arbeidskrachten, die stellig op je hulp rekent, binnen een week een uitgave van omstreeks 30.000 Pond Sterling van je zal eischen?

— Zooveel? riep Raffles verschrikt uit. En hebben wij dat geld niet?

— Wij hebben het — maar het is niet zoo gemakkelijk los te krijgen! Ik vrees dat ik zelfs land zou moeten verkoopen. Ik heb je in overweging gegeven, althans het papiergeld van dien schatrijken Amerikaanschen Kaugomkoning te gebruiken, maar dat heb je geweigerd, uit vrees dat de nummers misschien bekend zijn. Je wilt die nog minstens een half jaar in de schuilplaats op het kleine, onbewoonde eiland daarginds in den Indischen Oceaan laten sluimeren. Mij is het wel, ik kan je gedachten-gang volgen, maar ik moet er dan toch op wijzen.....

— Genoeg, Brand! Als de zaken zoo staan — dan laat ik Flammarion van avond alleen naar zijn prachtige sterren reizen, en ik bepaal mijn reis tot het huis van Lady Wendlemore, in zijn soort ook eigenlijk een ster! Ik ben blij dat je mij mijn plicht hebt herinnerd, maar ik kan je niet verhaalen, dat het ditmaal een opoffering voor mij is! Over een kwartier ben ik tot je dienst — maar ik zal het senora La Pasquita inpeperen! Zij zal er voor boeten, dat ik mijn goede Flammarion in den steek heb moeten laten!

En lachend liep Raffles op zijn lichte voeten door de bibliotheek, en de deur sloot zich achter hem.

Brand slaakte een zucht van verlichting en ging Henderson den chaffeur waarschuwen dat de auto over tien minuten moest voorkomen.

Het behoeft wel nauwelijks gezegd te worden dat Raffles natuurlijk niet geïnviteerd was onder zijn gevreesden naam. Lady Wendlemore kende hem slechts als den eenigszins excentrieken Vice-President van de Windsor Club, waarvan wijlen haar echtgenoot lid was geweest. Zij kende hem alleen als Lord William Aberdeen — en zoo kenden hem de meesten

van haar gasten van dien avond. Ditmaal zou de groote attractie de beroemde Spaansche danseres zijn — gesproken uit een adellijken stam, hetgeen haar invitatie bij de schatrijke en vooral zeer hooghartige Lady Wendlemore verklaarbaar maakte.

Zooals gewoonlijk was Raffles nauwkeurig op den tijd dien hij genoemd had, gered, dat wil zeggen in een onberispelijk zittende rok gestoken, lakschoenen aan, en met zijn avondcape over den arm en zijn hoogen hoed in de hand. En als altijd was Brand ook nu weer getroffen door den adel van zijn, voorkomen zijn hooge gestalte, het rassige van zijn geheel persoon.

— Ik ben gereed! zeide Raffles eenvoudig.

— Laten wij dan gaan, en ons voornemen, hoogstens een paar uren te blijven! Daarna kun je je misschien dan nog verdiepen in de fantastische reizen van je geliefkoosde Flammarion!

— Het zij zoo! sprak Raffles met een zucht. En met een laatsten, spijtigen blik op het prachtwerk vol platen, dat op de tafel was blijven liggen volgde Raffles Brand het vertrek uit, door de gang, en naar de voordeur.

De limousine, een achteylinder Lancia stond al trillend van ongeduld voor de deur te wachten, en bij het portier stond kaarsrecht en toch in eerbiedige houding de reusachtige chauffeur Henderson.

— Naar het huis van Lady Wendlemore, Henderson, zeide Raffles, onder het instappen. Je kent het immers?

— Hasting Mansion Fenmore! antwoordde de reus prompt,

Het portier klapte dicht, en Henderson reed den auto snel en veilig door de drukste straten van Londen, tot hij stil hield voor het huis der Wendlemores. Het was een zeer oud en groot huis, slechts weinig gerestaureerd in den loop der eeuwen.

Het had een kleinen voortuin, een breede stoep en ouderwetsche ramen, hoog en met kleine ruitjes — en dat zou wel zoo blijven, tot er een Wendlemore kwam, die van zeer veel licht in zijn huis hield. Zoo was echter Lady Marjolen volstrekt niet! Integendeel, zij sloot zonlicht zooveel mogelijk buiten uit vrees dat de prachtige, oude wandtapijten de fraaie meubelen uit den tijd van Jacob I en de prachtige vloerkleeden voor hun tijd zouden verbleeken.

De breede huisdeur stond wagenwijd open, en men kon tot diep in de vestibule zien, waar bedienden heen en weer liepen. Twee hunner

stonden aan weerskanten van de deur en monsterden discreet maar scherp de gasten, die hunne kaarten moesten afgeven. Daaruit bleek reeds dat het een gala avond zou worden.

— Het zal onmenselijk vervelend zijn, zeide Raffles zachtjes, terwijl zij de vestibule doorliepen, om hun goed aan de vestiaire af te geven, waar een kamermeisje en het linnenmeisje de handen vol hadden.

Het scheen druk te zullen worden.

Over de breede trap naar de eerste verdieping gingen onophoudelijk dames en heeren.

Boven op het portaal stonden al wederbedienden, die hen den weg wezen naar een der groote ontvangtzalen. Raffles kende het huis, en behoefde niets te vragen. Indien men hem verzocht had, de ligging van de provisiekamer aan te wijzen, zou hij dat eveneens zonder een oogenblik te aarzelen hebben kunnen doen.

Het was reeds vrij vol in de zaal, en de gastvrouw, een lange, schrale dame met zeer mooi, sneeuwwit haar, was omringd door een aantal jonge meisjes.

In een hoekje zat een klein orkest, er liepen bedienden in kniebroeken, en zwart satijnen rokken heen en weer, er stonden palmen, er was een koud souper aangericht in een nevenzaal — het was wel ongeveer als in alle andere huizen van alle andere schatrijke Londenaren!

Alleen was in deze zaal een vrij ruim tooneel opgericht, en daar zou aanstonds La Pasquita een paar van haar fraaiste dansen vertoonen.

Juist achter Raffles en Brand trad zij binnen en onmiddellijk had zij de volle aandacht. En dat verdiende zij volkomen. Zij vertoonde een opvallende gelijkenis met La Guerrero, van wie de Duitsche schilder von Kaulbach zulk een prachtig doek heeft vervaardigd. Zij was meer dan middelmatig groot, bijzonder schoon gebouwd, en haar regelmatig, ovaal gelaat met de gitzwarte, groote, fonkelende oogen en het blauwzwarte haar, dat glansde in het licht van de lampen lieten geen oogenblik twijfel aangaande haar landaard. Zij droeg een avondtoilet van gele zijde, met een rok die tot op de voeten neerhing, en die gele kleur deed haar donkere schoonheid nog des te beter uitkomen.

— Zij is bijzonder mooi, zeide Brand vol bewondering, terwijl hij toezag hoe de gastvrouw dadelijk voorkomend op de danseres toeschreed en haar voorstelde aan eenigen van haar naaste bekenden.

Zij is niet alleen mooi — zij heeft ras, en dat is voor een vrouw van nog meer belang, vind ik.

Brand keek de zaal eens rond, en toen bleven zijn blikken gevestigd op een klein, mager heertje, dat zeker in niet mindere mate, al was het dan om een geheel andere reden, de aandacht trok dan de danseres met haar wereldnaam.

Hij had een buitensporig hoog voorhoofd, en weinig maar tot in den nek neerhangend, krillend, wit haar. Hij had een spitse kin, voor een deel schuil gaande onder een langen sik, die op een zonderlinge wijze vooruitstond. Hij droeg een rok — maar het leek wel of het ding gehuurd was in een derderangs inrichting, waar men niets anders meer had dan dit veel te ruime, van ouderdom rossig geworden en ouderwetsche gewaad.

De mouwen waren te lang en vielen tot halverwege zijn handen, en het was voor een scherp oog duidelijk te merken, dat men den pantalon met behulp van spelden had ingekort. Maar het vreemde was, dat niemand oprecht zou kunnen lachen om het zonderlinge voorkomen van dezen man, en dat werd voornamelijk belet door de uitdrukking van zijn smal gelaat waarin twee stekende, staalgrijze oogen u aanzagen. Naast hem stond een mooi jong meisje met een droefgeestig gezichtje, dat wel bijna een hoofd boven hem uitstak en een beetje verlegen scheen te zijn in die weelderige omgeving, temidden van al die rijke lieden.

Vreemd genoeg zag men bijna onmiddellijk dat dat mooie meisje en die kleine man met zijn witte haren vader en dochter moesten zijn. Waarschijnlijk lag dat aan de oogen en den vorm van den neus.

Raffles, met zijn bijzondere menschenkennis, had hem ook bijna onmiddellijk gezien, keek vol belangstelling naar dien kleinen man, en wilde juist een opmerking maken toen de gastvrouw hem in het oog kreeg, en hem haastig wenkte met haar van ringen schitterende hand. Raffles kwam naderbij, met zijn afgemeten, grooten stap en lichtelijk slingerende armen, zooals hij steeds liep bij dergelijke gelegenheden, en naast hem schreed Brand.

— Laat ik jullie mogen voorstellen, lieve menschen! zeide Lady Wendlemore beminnelijk. De groote Pasquita, bekend over geheel de wereld — Lord William Aberdeen! En dit is mijnheer Charles Brand, zijn secretaris!

Men boog. Men raakte elkanders vinger toppen even aan. Men zeide eenige onduidelijke woorden. En daarna keken de zwarte oogen vorschend en stoutmoedig in de grijze van den avonturier. Het was alsof twee groote geesten

elkander gevonden hadden. Onmiddellijk begrepen die twee elkaar, omdat de vrouw een groot kunstenaars was, en de man een stoutmoedig en ondernemend avonturier. Het was niet in woorden uit te drukken, maar beiden gevoelden dat zoo. Het duurde maar zeer kort, want er werd onmiddellijk beslag gelegd op de beroemde gaste, en Raffles had dus gelegenheid om te vragen :

— Wie is die kleine heer daar, dien ik nog nooit in Uw salon gezien heb, Mylady ?

Lady Wendlemore trok even haar fraai geverfde wenkbrauwen op, rimpelde haar neusve, en zei met een licht schouderophalen :

— Een verre neef van mij. Ik doe het om zijn dochter. De man zelf is volslagen — nu ja, hij heeft ze niet alle vijf bijeen. Maar het kind moet toch eens de wereld in, al heeft haar vader geen roode duit meer. Alles zoek gemaakt met zijn krankzinnige bedenksels. Ik geef het U in tien en te raden wat hij wil uitvoeren — hij wil met een pluimbal of met een raket of zooiets naar de maan ! Nu, dat hij daar zal belanden betwijfel ik geen oogenblik, al zal het dan op een heel wat eenvoudiger wijze zijn ! Hij heet Beechow — Philip Beechow. Bemoeit U maar niet met hem, dat is nog het beste. Hij is erg schuw, erg „weltfremd,” en hij gelooft dat iedereen hem voor den gek houdt.

— Maar ik geloof dat ik dien naam wel eens meer gehoord heb! zeide Raffles peinzend, zonder ach te slaan op die minachtende

woorden.

— Het kan wel zijn, zeide de gastvrouw onverschillig. Maar hij is malende, daar blijf ik bij. Sinds ze hem zijn geld hebben ontstolen, is er heelemaal geen huis meer met hem te houden. Hij valt mij telkens lastig om geld — en geen bagatellen — dat verzeker ik U, om zijn uitvinding af te maken ! Kent U zijn neef ?

— Is dat de jonge man die nu op hem toetreedt en met hem praat ? Ik meen dat ik hem wel eens op de renbaan gezien heb. Heet hij niet Ralph Dane ?

— Ja, dat is zijn naam ! U heeft een goed geheugen, Mylord ! Ik geloof dat hij een goed oog heeft op het meisje — maar hij zal bot vangen, als ik tenminste nog verstand heb van de tegenwoordige jongedames ! Nu, ik moet U in den steek laten, want daar komt die lieve barones Orey. Zij wordt oud, vindt U niet ?

En met deze liefelijkheid aan het adres van de bekende schrijfster liet de gastvrouw Raffles en Brand alleen staan, te midden van het steeds drukker wordende gewoel.

La Pasquite zweefde voorbij in de armen van een heftig blozend, uitermate blond jong-mensch.

Raffles keek haar even na, en zeide toen heel zacht aan het oor van Brand :

— Ik zal haar ongetwijfeld, als ik er kans toe zie, haar juweelen afnemen — maar het is werkelijk jammer !

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

OOM EN NEEF.

Raffles had reeds tamelijk spoedig genoeg van het gezelschap, hetwelk nu de zaal bijna geheel vulde, want er waren zeker bij de 200 gasten. Hij trof er wel eenige bekenden aan, van de Club, van het sportveld, van de renbaan, maar die boezemden hem al heel weinig belangstelling in. Sommigen ervan hadden een veer moeten laten, en zouden wel nooit vermoeden dat degenen die hen die uittrok dezelfde man was, die hen daar met een hoffelijken glimlach of een paar nietszeggende woorden passeerde. De meesten echter waren hem volkomen onverschillig.

Maar wel werd sterk zijn aandacht getrokken door het kleine heertje, met den vervaarlijken sik, de doordringende oogen en het veel te groote, gehuurde rokpak. Terwijl Brand danste met La Pasquita, teneinde zich voorloopig een vluchtige voorstelling te kunnen vormen van de waarde der juweelen die zij bij zich droeg, en vooral ook van haar karakter, slenterde Raffles door de zaal, totdat hij in de onmiddellijke nabijheid was van Philip Beechow die op dat oogenblik met een knorrig gezicht stond te praten met een jongen man, die toevallig lid was van de Windsor Club. Deze was het, die Raffles op zijn verzoek voorstelde, ondanks de raadgeving van Lady Wendlemore, om „den dwaas” links te laten liggen.

De oude heer mompelde iets onverstaanbaars, en wilde zich dadelijk afwenden maar hij bleef staan op het hooren van de stem van zijn nieuwen bekende, die tot hem zeide:

— Ik had bijna het genoegen van Uw kennismaking gemist, waarde heer Beechow want het scheelde weinig of ik was hier niet gekomen. Ik had mij zoodanig verdiept in de lezing van een van Flammarions boeken, dat mijn secretaris mij met geweld moest dwingen

om mij te gaan kleeden!

Het gelaat van het oude heertje verloor aanstonds zijn stuursche uitdrukking, en achter de groote brillenglazen begonnen de kleine oogen te fonkelen, terwijl hij haastig en op gedempte toon vroeg:

— Gij stelt dus belang in wetenschappelijke sterrenkunde?

— Zeer veel! antwoordde Raffles met een glimlach. Ik doe veel aan sportvliegen, en het is niet onmogelijk, dat deze voorkeur voor het luchtruim mij zooveel liefde voor de andere hemellichamen heeft geschonken. Men vindt dan dat de aarde wel zeer klein is.

— Klein, mijnheer? Een erwt, dat zeg ik, een speldenknop, een zandkorrel, een atoom — minder dan dat! De aarde....

En hij maakte een zoo komisch gebaar van volstrekke minachting dat Raffles weder glimlachte. Vervolgens zeide hij:

— Ik verneem van onze gastvrouw, dat U zich bezig houdt met studies, hoofdzakelijk ten doel hebbende, ons in verbinding te stellen met andere hemellichamen.

— Drukte zij zich aldus uit? vroeg Philip Beechow, met iets onweerstaanbaar guitigs in zijn stem en in zijn kleine, scherpe oogen.

— Zij zeide het — eenigszins anders! moest Raffles erkennen.

— Dat dacht ik wel! hernam de geleerde droogjes. In vlagen van groote hoffelijkheid zegt zij dat ik niet goed bij mijn verstand ben, maar dat komt niet vaak voor, en meestal noemt zij mij eenvoudig en kortaf een oude gek. Maar ik ben er volstrekt niet boos om. Zij is maar een arme vrouw, wier bestaansreden ik met den besten wil van de wereld niet kan doorgronden. Als zij er niet was, zou de wereld blijven draaien, gelooft gij dat ook niet?

— Men kan dat wel als zeker aannemen, antwoordde Raffles, en voor den derden keer betrapte hij zich op een glimlach.

Het was zeer wel denkbaar dat deze man, zoodra hij binnen de sfeer van zijn laboratorium was, zijn „knoeizaal” zooals Lady Wendlemore het bits noemde, dingen verrichtte, en denkbeelden uitte, die voor den leek dwaas moesten lijken. Misschien was hij zelfs wel een weinig krankzinnig — vele genieën kunstenaars en mannen van de wetenschap zijn dat. Maar hij sprak volkomen normaal, en hij had zonder den minsten twijfel geest.

Toen zeide Raffles, zonder er veel bij na te denken :

— Geeft gij den belangstellenden leek wel eens gelegenheid, kennis te nemen van Uwe proeven ? Ik bedoel geen nieuwsgierige — ik bedoel lieden, die waarachtig belangstellen in dit buitengewone, bijna monsterachtig groot-sche vraagstuk.

De geleerde hief haastig zijn klein vogel-hoofd op, keek Raffles onderzoekend aan, en vroeg, inplaats van rechtstreeks antwoord te geven :

— Gij zijt immers edelman ? Ik bedoel — gij zijt van adel ? Want dat is heel dikwijls niet hetzelfde !

— Ik ben aan U voorgesteld als Lord Aberdeen, waarde heer ! zeide Raffles.

— Dat is waar — ik had het vergeten. Nu, als gij wilt en gij hebt werkelijk een weinig verstand van de zaken, waarvoor gij zegt, belangstelling te koesteren, kunt gij me komen bezoeken, en wat van mijn werk vernemen, want ik ken niets verschrikkelijkers, dan mijn proeven aan ezels te moeten uitzetten ! Geloofst gij dat ik onhoeffelijk ben ?

— Niet in het minst ! antwoordde Raffles droogjes. Ik begrijp zeer goed Uw gedachten-gang. Ik zelf word korzelig, als iemand, die geen brandspuit van een naaimachine kan onderscheiden, mij uitvraagt over de werking van den benzinemotor ! En ik verzeker U dat ik buitengewoon veel belang stel in het vraagstuk, dat ook U bezig houdt.

— Een oogenblik — geloofst gij dat het mogelijk, nu of later, een der naast bijzijnde planeten te bereiken ?

De geleerde had Raffles strak aangezien, blijkbaar in groote spanning naar het antwoord.

— Ik geloof dat het uitvoerbaar zal zijn, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Gij kunt mij komen bezoeken, Mylord, antwoordde de geleerde kortaf. Indien gij ontkennend had geantwoord, zou ik onze

relaties hebben moeten verbreken — zonder spijt, laat ik U dat zeggen ! Helaas vorder ik op dit oogenblik niet veel. Ik heb zeer veel geld noodig, en men wil het mij niet geven. Lyon kan geld krijgen zooveel hij maar wil voor zijn proeven ! En ik zeg U dat het oude kost is — nonsens — speelgoed — kinderachtige beuzelarij ! Hij met zijn raket, in drieën gedeeld, ieder deel met een afzonderlijke springstof ! Het is lachwekkend, Mylord !

De geheele kleine man was plotseling veranderd, en hij schreeuwde bijna. Zijn magere wangen hadden zich vuurrood gekleurd. Hij danste op een zonderlinge wijze heen en weer, en Raffles kon zich nu zeer wel voorstellen, hoe die kleine geleerde zich moest gedragen, als hij alleen was in zijn werkplaats, met zijn instrumenten, zijn tabellen, zijn berekeningen, zijn grooten kijker.

Hij werd even spoedig weer rustig als hij zich opgewonden, en hernam schouderophalend :

— Ik heb wat geld gehad, vrij veel, maar het is mij ontstolen. U heeft er misschien van gehoord. Nauwelijks veertien dagen geleden. Ik zal trachten geld te leenen — ik geloof dat ik iemand weet — een edelman — of tenminste iemand van adel. Nogmaals — het is niet altijd hetzelfde ! Ik hoop U aanstonds nog te zien, Mylord !

En het zonderlinge mannetje in zijn veel te groote pak ging met zijn kleine driftige stapjes in de richting van een der zijzalen, blijkbaar volstrekt niet begeerig om tegenwoordig te zijn bij het eerste optreden van de schoone Pasquita.

Raffles bleef echter geen seconde alleen, want juist kwam Joan de dochter van den geleerde aanloopen. Haar mooi, zacht gezichtje had een verschrikte uitdrukking. Zij had blijkbaar haar danser eenvoudig in den steek gelaten, en vroeg nu verlegen aan Raffles :

— Pardon, Mylord — was er iets met vader ? Hij scheen zich weer erg op te winden. Ik moest hem eigenlijk nooit alleen laten !

— Het had niets te beduiden, Miss Joan ! antwoordde Raffles geruststellend. Hij maakte zich alleen wat driftig over de vertraging in zijn proefnemingen, omdat het hem aan het noodige geld ontbreekt. Misschien verandert dat nog wel — —

— Ik vrees van niet, Mylord zeide zij zacht. Vader is in die soort van dingen zoo — zoo kinderlijk ! Wij hadden omstreeks 2000 Pond in een kleine brandkast in ons huis, en dat was ons heele kapitaal. Vader dacht echter dat het ruimschoots voldoende zou zijn, om zijn proe-

ven tot een goed einde te brengen! Geloof jij dat ook, Mylord?

Raffles schudde langzaam het hoofd, en zeide, half ernstig, half gekscherend:

— Voor zulke onderzoeken zou het tienvoud ternauwernood hebben toegereikt, Miss Joan! Die dingen verslinden geld.

— Ik wist het immers wel! zeide het meisje zuchtend. Vader wil het nu trachten te leenen — maar ik bang dat het hem weinig zal geven. Men denkt — men gelooft dat hij —

— Ik weet het, Miss. Maar ik ben overtuigd dat Uw vader een buitengewoon kundig man is! Ik heb veel van zijn hand gelezen. Hij is een groot geleerde — en misschien alleen een weinig monomaan op het speciale gebied van het interplanetaire verkeer. Het lot om voor gek te worden versleten heeft reeds menig groot geleerde getroffen — en als de uitvinder van de stalen pennen in de middeleeuwen had geleefd, dan zou men hem waarschijnlijk wegens hekserij naar den brandstapel hebben verwezen. Galilei werd voor gek verklaard, toen hij verzekerde, dat de zon stil stond, en de aarde draaide, en men heeft den man, die een lokomotief over stalen rails een zwaren trein wilde laten voorttrekken, in een gekkenhuis willen opsluiten!

Het jonge meisje keek Raffles dankbaar aan bij het hooren van deze woorden, en wilde hem zeker iets erkentelijks zeggen, toen Brand kwam aanloopen, die aan een zeer gering knipoogje van Raffles meende te bespeuren, dat hij het meisje moest ten dans vragen. Hij deed dit dan ook, en zoodra het paar door de zaal zweefde, richtte Raffles zijn schreden haastig naar den doorgang van een der zijvertrekken, waar hij zooveel Ralph Dane had zien verdwijnen, met den ouden Beechow op de hielen.

In de zaal was niemand, het was er vrij kil, maar toen Raffles de deur opende die naar hij meende op een gang uitkwam, stond hij voor een zwaar, fraai geborduurd gordijn van lichtbruine zijde, en onmiddellijk hoorde hij twee stemmen, een driftige, bejaarde, en een jonge, die ijskoud en spottend klonk.

Als Raffles een deur open maakte, en verkoos, dat niemand het hoorde, dan werd het ook niet gehoord. De stemmen daar achter het gordijn bleven dan ook voortklinken, en Raffles kwam juist toen de stem van den ouden Beechow woedend zei:

— Als je blijft weigeren, dan erken ik je niet langer als de zoon van mijn stiefzuster!

— Dat zou mij leed doen, oom, ofschoon de

verwantschap nooit zoo heel innig is geweest! klonk de onverschillige, spottende stem van Dane.

— Maar waarom weiger je? drong Beechow weer aan. Je hebt geld in overvloed, ze zeggen dat je in de speelzaal of met de paarden een geweldig bedrag hebt gewonnen! Wat moet jij daarmee doen?

— Ik geloof niet dat ik kans zou zien om U dat te verklaren, oom! antwoordde Dane. U zoudt het toch niet begrijpen. Om dat te kunnen doen, moet je jong zijn. Ik heb altijd naar geld verlangd, en nu ik het eenmaal heb, hoop ik er ook van te profiteeren!

— Maar hoe kun je er beter van profiteeren, jij leeghoofd, dan het te besteden aan de wetenschap. Is er iets edelers denkbaar? Ken je een nobeler doel?

— Misschien niet — maar ik ken wel heel veel aangenamer doelen! antwoordde Dane spottend. Waarom zou ik geld steken in die dwaze onderneming van U? Is er al een geregelde vaart op Mars of Jupiter? Zijn er aandelen aan de beurs? Neen? Nu, dan kan ik er ook geen belang voor koesteren! Overigens — ik zou werkelijk niet weten wat ik op Mars zou moeten uitvoeren.

— Je spot, ellendeling — verkwistende dwaas, en je zult er nog berouw van hebben! klonk de schorre, van drift sidderende stem van den ouden geleerde. Je bent het touw niet waard, waaraan je nog wel eens zult worden opgeknoopt! Ik zeg je dat ik niet meer dan 10.000 Pond noodig heb, op zijn allerhoogst. Mijn raket — — —

— Zwijg er nu maar over oom! Het is verloren moeite. Ik wil plezier beleven van het geld dat ik gewonnen heb — en ik wil het niet in krankzinnige ondernemingen steken. Men kan het evengoed in het water werpen.

De oude man scheen met moeite zijn drift te beteugelen, en Raffles hoorde hem door het gordijn heen moeilijk adem halen, toen hij zeide:

— Je zult je nog wel eens bedenken! Ik kan mij niet voorstellen dat een neef van mij zoo ontaard zou zijn!

— Hamer toch niet zoo op dat neef oom! zeide de jonge man ongeduldig. Een zoon van een stiefzuster — wat beteekent dat?

— Het is goed! Wij zullen nog wel eens over deze zaak praten op een andere plaats. Ik leg me niet neer bij je weigering. En — er is nog iets. Je loopt Joan na. Ik weet niet of ik mij behoorlijk uitdruk, maar die indruk maakt het op mij. Laat dat achterwege. Je

bent niet veel zaaks. Houdt je dat voor gezegd!

Raffles had nauwelijks tijd om terzijde te springen, want reeds sloeg Beechow het gordijn terzijde, en stormde hem voorbij, geelbleek, en zonder hem zelfs te zien.

Langzaam volgde Dane, en die zag Raffles wel degelijk. Hij stond even stil om een sigaret aan te steken, op een voet afstand van Raffles, en trok zijn wenkbrauwen hoog op.

— U hier, Mylord? vroeg hij. Gevlucht voor de al te groote drukte?

— Ja, wat koelte gezocht! antwoordde

Raffles kortaf.

— Ik ben blij dat ik U toevallig ontmoet, mylord! Gij zijt Vice President van de Windsor Club. Ik zou daar gaarne lid van worden. Dezer dagen stel ik mij candidaat. Zoudt gij mij willen steunen met Uw onwaardeerbare voorspraak?

Raffles keek den jongenman doordringend eenige oogenblikken aan, en antwoordde toen tamelijk koeltjes:

— Daar zal ik mij nog eens op bezinnen, mijnheer Ralph Dane!

Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom. geschenk geven koop dan eer-
likken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

DE VINGERAFDRUK.

Philip Beechow woonde met zijn dochter en een oude dienstbode in een der Noordelijke voorsteden van Londen, in een oud, klein huis dat hem toebehoorde. Er hoorde een tuin bij, en daarin stond een ouderwetsche stal, die tot werkplaats een laboratorium was verbouwd. De tuin, hoewel niet groot, was goed onderhouden, en toonde duidelijk den invloed van een zorgzame, liefderijke hand.

De eertijds kleine ramen van den stal waren aanzienlijk vergroot, in een tweede muur was eveneens een groot venster gemaakt, een deel van het dak was verwijderd en vervangen door een gemakkelijk van binnen open te trekken, groot tuimelraam. Er stond een kleine draaibank, in een hoek was een oventje gebouwd, er waren een paar groote lange tafels, bedekt met papieren, boeken en kaarsen, en er waren veel instrumenten en gevoelige meetwerktuigen van allerlei aard.

Raffles had niet veel tijd verloren laten gaan met zijn belofte om te komen, en reeds twee dagen na de soiree ten huize van Lady Wendlemore bezocht hij op een ochtend den ouden geleerde in diens werkvertrek.

Hij had volstrekt niet de onderneming ten aanzien van Dolores La Pasquita opgegeven, maar de zaak had volstrekt geen haast, want de beroemde danseres zou minstens een maand in Londen blijven.

Brand vergezelde hem bij dat bezoek, maar wat dat betreft had hij evengoed kunnen thuisblijven want Beechow scheen hem zelfs niet op te merken! Alleen lieden die iets afwisten van zijn vak en die belang stelden in zijn onderzoekingen, konden er op rekenen, als iets meer dan lucht te worden beschouwd. Maar Brand schikte zich zeer goed in deze rol van „quantité négligeable”, en bekeek het laboratorium maar eens, terwijl Raffles zich met oprechte belangstelling liet inlichten door den geleerde.

En de groote avonturier bemerkte dan zeer spoedig dat deze uitvinder en geleerde zeker een fantast was, maar alles behalve een dwaas. Zijn kennis van allerlei natuurkundige wetten, van de samenstelling van den dampkring van de dynamiek, van de balistiek was fabelachtig,

en hij bleek een nauwkeurige studie te hebben gemaakt van alle mogelijke proeven van andere. Hij kende de raketten van Opel en van Lyon, om van anderen niet te spreken, en ook als sterrenkundige had hij reeds naam gemaakt.

Bijna twee uren bleven de twee mannen met elkander praten, en Brand was reeds lang weggeglip, en had zich door de oude getrouwe laten aandienen bij Joan, die hem een wel zoo aangenaam gezelschap leek, toen Beechow tenslotte vroeg, met koortsachtig gloeiende wangen en schitterende oogen;

— En zeg mij nu eerlijk, Mylord — geloof jij ook dat ik krankzinnig ben. Dat ik nutteloos werk verricht, dat gedoemd is om te mislukken?

— Uw plan is weergaloos stoutmoedig, mijnheer Beechow, het kan onmogelijk ontkend worden, zeide Raffles. Maar zoover mijn kennis van de zaak strekt zijn Uw plannen uitvoerbaar, al moeten zij menigeen buitensporig voorkomen. Zijn Uw proefnemingen in het klein geslaagd?

— Neen! antwoordde Beechow onmiddellijk. Maar dat had ik vooruit kunnen weten! Deze dingen kunnen niet in het klein worden nageemaakt. Maar ik mankeer het geld om proeven op groote schaal te kunnen nemen. Waar ik aanklop — men weigert het mij. Ik krijg den indruk dat ik niet voor vol wordt aangezien! Ik behoor niet tot de officieele wetenschap, moet gij weten! Ik ben nooit hoogleeraar geweest, of zelfs maar docent, en ik heb geen voet aan het hof gehad!

Raffles wist dat de kleine geleerde overdreef, maar hij zweeg. De plannen leken inderdaad zoo fantastisch, weken zoover af van het gebruikelijke, dat het geen wonder was, dat de geldmannen de hand stevig op den buidel hielden, en den uitvinder aan zijn lot overlieten.

Het liep naar het lunchuur, toen de twee mannen het laboratorium verlieten. Zij vonden Joan en Brand in de kleine tuinkamer.

Het meisje sprong dadelijk op en riep:

— Ralph is hier geweest, vader. Hij heeft betaald voor wat hij mij nog schuldig was van

de Fancy-fair. Hij had toen geen pondsnoot, zeide hij. Maar hij is bijna dadelijk weer weggegaan.

— Naar het schijnt was mij de weinig benijdenswaardige rol toegedeeld, als vogelverschrikker op te treden, zeide Brand met een meewarig gezicht. Maar zijn oogen twinkelden, en hij scheen in een uitstekend humeur te zijn.

Joan lachte even, nam van de tafel een bankbiljet bij den punt op, en zeide:

— Hier is het geld, vader. Het biljet wekte de belangstelling van mijnheer Brand. Hij heeft het heel nauwkeurig bekeken. Hij schijnt belang te stellen in vingerafdrukken, moet U weten!

— Mijnheer is chiroomaan? vroeg de geleerde met een uitdrukking van onzegbare minachting op zijn gelaat, dat geheel veranderd was, zoodra hij den drempel van deze kamer had overschreden.

— Lieve hemel neen! antwoordde Brand lachend, en volstrekt niet gekwetst. Met handlijnkunde houd ik mij niet op — en afdrukken zijn heel iets anders! U ziet dat het papier van het biljet vrij vettig is — alsof er met olie op gemorst is. En op dat vet waren natuurlijk de lijntjes van duim en wijsvinger duidelijker zichtbaar dan op gewoon papier! Werkelijk een merkwaardige afdruk — zie maar eens — in het midden mankeeren wel drie of vier van de bekende lussen! De huid is daar volkomen glad geweest, zooals bijvoorbeeld het geval is wanneer men na een kleine verwonding pas een nieuwe huid heeft gekregen die dan nog zeer dun is!

— Heel belangwekkend! mompelde de geleerde met een totaal gemis aan belangstelling. Ik hoop dat de heeren blijven lunchen? Joan — er is toch op gerekend?

— Zeker vader, zeide het meisje, maar Raffles zag aanstonds aan de verschrikte uitdrukking in haar mooie oogen, dat er volstrekt niet op gerekend was. Hij zeide dan ook:

— Het spijt mij meer dan ik U zeggen kan, professor, maar ik vrees dat ik daarvoor geen tijd zal hebben. Ik heb een zeer gewichtige conferentie met mijn rentmeester. De zaken op mijn landgoederen gaan minder voordeelig dan ik wel zou wenschen. Ik hoop echter, U later Uwe vriendelijke uitnoodiging te hooren herhalen! Maar voor wij heengaan, zou ik nog heel graag — Uw brandkast eens zien!

— Mijn brandkast? herhaalde de oude geleerde verbaasd. Wat valt daaraan te zien?

Ik verzeker U dat zij op dit oogenblik bijna volkomen ledig is!

— Het is mij ook niet om de binnenzijde te doen! antwoordde Raffles met een glimlach. Ik weet dat het een fout van mij is, maar ik heb altijd bijzonder veel belang gesteld in — inbraken! Onze hoofdinspecteur van politie kan het U bevestigen, dat ik in menige misdaad een klein weinig heb bijgedragen tot de oplossing! Natuurlijk alleen maar als dilettant! Uw kast was immers niet geforceerd?

— Neen — Met een uitstekend nagemaakten sleutel geopend!

— Een cijfercombinatie?

— Ja, maar een heel eenvoudige. Het is een ouderwetsche kast. De politie verklaarde, dat een kind ze wel had kunnen openen. De rechercheur die met het onderzoek belast was, meende zich zelfs het grapje te mogen veroorloven, dat dat kleine kind met een haarspeld al heel wat had kunnen bereiken! Ik voor mij vond de aardigheid een weinig misplaatst — want dan zou dat kind met dien haarspeld mij alles hebben ontnomen wat ik bezat! Intusschen — als gij die kast zoo gaarne wilt zien, ga dan Uw gang! Mij zult ge wel verontschuldigen — er schiet mij daar iets te binnen — ik moet aanstonds in mijn laboratorium zien — — —

En zonder zelfs zijn beide gasten de hand te drukken, verliet het oude mannetje het vertrek weer, zoo snel dat hij bijna over den drempel struikelde.

Joan kreeg een kleur, en stamelde vol verlegenheid:

— U moet er niet boos om zijn, Mylord — Mijnheer Brand! Als vader met zijn gedachten bij zijn werk is, bij zijn verschrikkelijke uitvinding — — —

— Verontschuldig hem niet, Miss Joan! zeide Raffles glimlachend. Wij weten dat geleerden zoo zijn — tenminste als zij iets te beteekenen hebben. Wij menschen bestaan niet voor hen — alleen de gedachte heeft er recht op, dat men zich met haar bezig houdt.

Terwijl Raffles sprak, had hij het bankbiljet voortdurend bij een tipje vastgehouden, en daareven had hij reeds enkele malen met groote aandacht den vingerafdruk gezien.

Er lag een vreemde uitdrukking in zijn staalharde oogen, waarmede hij nu en dan Brand aanzag, en dan weer naar het biljet keek.

En Brand keek op een veelzeggende wijze terug, die echter verloren ging voor het jonge meisje.

— Wilt U de kast nu even zien, Mylord ? vroeg het meisje zacht.

— Gaarne ! Maar wacht een oogenblik. Zijn er vingerafdrukken aan gevonden ?

— Ja — maar zij kwamen niet voor in het misdadigersalbum ! De politie kwam dan ook de slotsom, dat de inbreker een nieuweling moest zijn geweest in zijn vak.

— Kon het worden uitgemaakt, hoe hij binnen kwam ?

— Door een achterdeur — eveneens met een valschen sleutel.

— Was het dan zoo gemakkelijk, een afdruk van het slot te maken ?

— O ja ! Alle leveranciers komen daar, om hun boodschappen af te geven. Achter ons huis om loopt een smal steegje, van de eene zijdestraat naar de andere. Dat steegje gaat achter den tuin om en die komt er met een hekje op uit — maar dat is altijd stuk geweest, zoolang mij heugt. Dan kwamen de bestellers langs het tuinpad naar de achterdeur en belden daar. De dief zal met een mand aan zijn arm snel een afdruk hebben gemaakt en weer weg zijn gegaan. Tenminste dat dacht de politie.

— Was de deur niet gegrendeld ?

— Neen, alleen met den sleutel gesloten !

Raffles haalde even de schouders op en zeide :

— Men kan in Londen evengoed al zijn deuren en vensters laten openstaan ! Waaruit bestond het gestolene, als ik vragen mag ?

D Hoofdzakelijk uit contanten, papier, biljetten van tien, vijftig, en honderd pond. Er waren ook effecten, die waren den dief zeker te gevaarlijk. Gelukkig heeft hij die laten liggen. Ik heb ze dadelijk moeten verkoopen. Als die man geweten had, wat hij ons aandeel — —

Het meisje onderdrukte een droog snikje, herstelde zich, hief het hoofd weer op en zei opgewekt :

— Ik zal hard gaan werken, dan komt het wel in orde. Ik zal vader helpen bij zijn werk !

Raffles zeide maar niet, dat zij dan wel een beroemde filmster of een duur betaalde revue-danseres zou moeten worden, en daarop ging het drietal de kamer uit, besteeg een trap, en Joan bracht de beide bezoekers in een werk-kamer die er al even rommelig en chaotisch uitzag als het laboratorium.

— U moet niet naar den rommel kijken, heeren, zei het meisje verlegen. Vader wil niet dat er ooit het minste snippertje papier van zijn plaats wordt gelegd. Ik mag hier nauwelijks binnenkomen ! Onze oude Jane is razend, maar het helpt haar niets. Vader heeft gedreigd haar weg te sturen als ze hier een voet durft

te zetten, en dat zou onze goede oude niet overleven ! Daar staat de kast !

Raffles en Brand liepen op het meubel toe, en bezagen het met het oog van den kenner. En als vakman kwam Raffles aanstonds tot de slotsom dat het een waardeloos purl was, voor iederen inbreker die zijn vak werkelijk verstond. Die zou het kastje ook wel zonder sleutel binnen tien minuten hebben kunnen openen met een stevigen koevoet. Het meubel had een enkele deur, zonder treden, en de naad was duidelijk zichtbaar. De kast was zoo licht dat een sterk man ze zonder veel moeite van den muur had kunnen trekken om den achterkant aan te tasten. Tegen een steekvlam, die dezen naam waard was, zou het ouderwetsche ding zich geen vol kwartier hebben kunnen verdedigen ! De wanden waren eenvoudig van staal, zondereenige tusschenvulling, en niet eens van de allerbeste kwaliteit !

Raffles bukte zich over de kast heen, bekeek het oppervlak nauwkeurig, en vroeg toen, zich tot Joan wendend :

— Zijn die vingerafdrukken gefotografeerd ?

— Er is harspoeder opgestrooid, en meer weet ik er niet van.

— Heeft U somseen vergrootglas bij de hand ?

— Zwijgend ging het meisje naar de schrijftafel, zocht daar even, en kwam terug met een voortreffelijke loupe.

Raffles nam het voorwerp van haar aan, knielde voor de kast neer, en bestudeerde met groote aandacht een oppervlakte rondom het slot, waar vrij wat vingerafdrukken te zien waren, waaraan het poeder nog was blijven kleven.

En in zich zelf prees hij de koppigheid van den ouden geleerde, die de aanwezigheid van een stofdoek in zijn werkkamer met onmiddellijk ontslag zou hebben gestraft !

In ieder geval was er na den diefstal zeker niemand met zijn handen aan de kast gekomen.

Na even te hebben getuurd door het vergrootglas keek hij Brand met een snellen, vragenden blik aan. De jongeman haalde de wenkbrauwen op, nam het vergrootglas over, en bestudeerde op zijn beurt de vingerafdrukken. Bijna overal was het fijne harspoeder nog in de dunne huidgroefjes blijven kleven.

Zwijgend stond hij weer op en legde de loupe uit zijn handen. Raffles echter vroeg :

— Wilt ge mij toestaan, Miss Joan, dit biljet van een pond tegen een goudstukje te ruilen ?

— Natuurlijk, Mylord ! antwoordde het

meisje, wel wat verwonderd. Stelt gij belang in dat papiertje ?

— Zeer veel belang ! Apropos, lag het geld al lang in de kast, toen het gestolen werd ?

— Niet alles ! Juist dienzelfden morgen werd vader nog wat geld gebracht, en dat heb ik zelf in de kast gedaan.

Raffles had het biljet opgevouwen, in een enveloppe gestoken, en in zijn portefeuille gelegd.

Hij keek een oogenblik neer op het meisje, dat het goudstukje op den palm van haar hand

bekeek, en zeide toen :

— Wij zullen U niet langer ophouden, Miss. Wel bedankt voor het belangwekkend schouwspel. Dezer dagen hoop ik Uw vader nog eens te mogen bezoeken. Maar wij hopen ook U daarbij aan te treffen !

Raffles was reeds bij de deur, en daar keerde hij zich nog eens om, en zei :

— Tegen dien tijd hoop ik, dat U zich zult kunnen herinneren, of er op den dag van den diefstal in dit huis sardines zijn gegeten !

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

RALPH DANE KRIJGT BEZOEK.

Raffles en Brand begaven zich snel met de auto naar een goed restaurant, bestelden daar een lunch, en begonnen onmiddellijk zachtjes te praten over den inbraak in het huis van Philip Beechow.

— Zou hij het werkelijk gedaan hebben ? vroeg Brand.

— Er is bijna geen twijfel mogelijk ! Vergeet ook niet dat de jongen gespeeld heeft, en zwaar gewonnen — en dat moet hij dan toch gedaan hebben met geld, terwijl hij volstrekt niets bezat !

— Het ontbrekende rondetje in den afdruk viel mij onmiddellijk op, zoodra ik dat biljet zag.

— En herinnerde mij onmiddellijk het kleine, ronde, gladde plekje op zijn wijsvinger, toen hij mij, met zijn sigaret in de hand, voorbijliep, zeide Raffles, de oogen half dicht geknepen.

— Waarom vroeg je dat eigenlijk van die sardientjes ?

— Wel, de olieachtige vlek ruikt zelfs nu nog naar die in olijfolie geconserveerde vischsoort ! gaf Raffles ten antwoord. Waarschijnlijk heeft het biljet met nog andere even op de tafel gelegen, waar de lune h stond en de oude,

verstrooide heer Beechow is er nu juist de man naar, iets om te gooien ! In elk geval — de vingerafdrukken kunnen niet liegen. Wij zullen haastig eten, en dan dien plotseling zoo rijk geworden mijnheer Dane eens aan den tand gaan voelen !

— Een buitengewoon onsmakelijk heerschap ! zeide Brand, met een rilling van afschuw. Een ouden man die niets anders meer heeft dan het laatste bestelen dat hij nog bezit, en naderhand nog weigeren, iets af te staan van den verworven rijkdom !

— Ja, een zeldzaam minderwaardig sujet ! bevestigde Raffles met een hoofdknik. Nu, hij zal er voor boeten, dat kan ik je verzekeren !

— Waarom stuur je hem niet dadelijk de politie op zijn dak ?

— Dat wil ik tot het uiterste vermijden, want bij dat schandaal zou ook Beechow betrokken worden, met zijn aardige dochter, en dat moeten wij trachten te vermijden, zoolang het noodig is, want het zou zijn naam geen goed doen.

De kellner kwam aanloopen met het bestelde, en Raffles en Brand aten haastig. Toen zij bijna gereed waren vroeg Brand :

— Is het niet noodzakelijk dat wij ons

vermommen ?

— Dat geloof ik niet — tenminste in dit stadium van de zaak. Wij moeten er immers op rekenen, dat Joan, die niet dom is, spoedig genoeg zal begrijpen, in welke richting mijn verdinkingen gaan. Wij zullen eenvoudig beginnen met het jonge mensch te verzoeken, onmiddellijk het bedrag terug te geven dat hij aan zijn oom ontstolen heeft. Weigert hij — dan zal hij de gevolgen zelf moeten dragen!

De twee mannen waren gereed. Brand betaalde den kellner, en Raffles telefoneerde om Henderson, die in een kleiner café was gaan lunchen, zoodat hij het oog kon houden op den nieuwen, duren wagen.

Een paar minuten later waren zij onderweg naar het fraaie flat, hetwelk mijnheer Dane sedert nauwelijks een week gemeubeld en wel gehoord had in een der mooiste straten van het West-End.

Een buttler van middelbare leeftijd, ook een splinternieuw acquisiet naar het scheen, opende den beiden bezoekers de deur.

— Is je meester thuis vriend ? vroeg Raffles, zijn visitekaartje overhandigend.

De man wierp er slechts een vluchtigen blik op, en zei toen eerbiedig :

— Mijnheer stond op het punt om uit te gaan, Mylord, maar ik twijfel niet, of hij zal U nog wel ontvangen. Als Mylord zich de moeite zou willen doen. De oude heer was zeker sterk onder den indruk van het deftige bezoek, waarmede zijn jonge meester werd vereerd. Klaarblijkelijk rekende hij niet op zulke visites!

Raffles werd in een kleine maar met goede snaak gemeubelde ontvangkamer gelaten, en wisselde, zoodra de deur dicht was, een veel-beteekenenden blik met Brand.

— Zijn hartewensch is vervuld, naar het schijnt ! Een buttler en een Flat met zes of acht kamers ! Wijntje en trijntje ! Kortom, het dorado voor den leeglooper, die langen tijd met den weegschaal in de trillende vingers heeft geloopt — op de eene schaal de revolver, die aan alles een einde moet maken, op de andere rijkdom, een weelderig leventje, vrouwen, paarden, brassen. En voor hem is de weegschaal met al dat fraais erop doorgeslagen ! Het zal aan hem zelf liggen, of het nu de beurt zal zijn aan de revolver !

Op dat oogenblik ging de deur weer open, en Ralph Dane trad binnen. Hij droeg een keurig gesneden wandelcostuum, waarschijnlijk zooeven teruggekomen van een der duurste en beste snijders in het deftige Westen.

Er lag een uitdrukking van moeilijk bedwongen verwondering op zijn niet onknop, maar trotsch en aanmatigend gezicht, toen hij zeide, na de deur achter zich te hebben gesloten :

— Uw bezoek verheugt mij ten zeerste, Lord Aberdeen !

— Maar het verbaast U tevens ! zeide Raffles droogjes. Dat is duidelijk op Uw gelaat te lezen, mijnheer Dane. Het is geen bezoektijd, en onze verhouding is nu niet zoo vriendschappelijk, dat zij visites zou wettigen buiten de officieel daarvoor vastgestelde tijden ! Om kort te gaan — gij vraagt U verwonderd af, wat wij van U willen, en ik neem de verplichting op mij, U niet al te lang in het onzekere te laten ! Ik meen dat gij er van houdt, mijnheer Dane, zonder omwegen op Uw doel af te gaan, en gij zult die karaktereigenschap dus ook wel in anderen waardeeren. Om dus met de deur in huis te vallen — is U bereid, nu aanstonds, en zonder veel praatjes de 2000 Pond Sterling terug te geven, die gij omtrent een week geleden uit de brandkast van Uw oom Beechow hebt gestolen ?

De gelaatskleur van Dane was nooit bijzonder blozend geweest, maar op het hooren van deze woorden, werd hij van bleek dat hij was, aschvaal. Hij maakte een kort, heftig gebaar, alsof hij de hand tegen Raffles wilde opheffen, maar dat verslapte onmiddellijk, en zijn arm viel slap langs zijn lichaam meer.

Zijn oogen kregen een glazige uitdrukking, en hij bracht een paar stamelende klanken uit, zonder zin of bedoeling, en die nauwelijks op woorden geleken.

Eindelijk slaagde hij er in, met inspanning van al zijn krachten, zich een weinig te herstellen, en hij mompelde toonloos :

— Als dat een grap moet beduiden, Mylord — Gij weet zeer goed dat het geen grap is, mijnheer Dane ! hernam Raffles streng en met stemverheffing. Ontkennen zou U trouwens niet eens baten — op Uw gezicht is Uw schuld even duidelijk te lezen dan wanneer gij ze had toegegeven. Bij de politie heeft men vinger-afdrukken, die op de kast werden gevonden. Die hebben iets heel eigenaardigs — een klein rondetje in het midden, zonder de bekende huidgroefjes. De wijsvinger van Uw rechterhand is zelfs nu nog niet geheel en al genezen ! En voorts trof mijnheer Brand, mijn secretaris, precies dienzelfden afdruk aan op een eenigszins vettig pondsbiljet, waarmede gij van morgen een kleine schuld aan de dochter van Uw slachtoffer hebt afbetaald — uit den ruimen overvloed, dien gij met spelen U ver-

chaft heb, met het gestolen geld als grondslag!

Raffles had het biljet uit zijn portefeuille genomen, en hield het op veiligen afstand den dief voor, want er lag iets gluiperigs op zijn bleek gezicht, dat Raffles waarschuwde, op zijn hoede te zijn.

Toen liet Dane zich zwaar op een stoel neer vallen, en vroeg na langen tijd schor:

— En wat wilt gij nu van mij?

— Dat heb ik U al gezegd. Ik wil dat gij dat geld teruggeeft. Is het morgen weer in bezit van mijnheer Beechow, dan zal ik de zaak laten rusten, ofschoon gij waarlijk dubbel en dwars zoudt verdienen, veel strenger te boeten voor Uw lage streek. En gij zegt nogal dat gij liefde koestert voor zijn dochter! Niet waar, dat bedoelt gij immers? Liefde — het mocht wat! Het zijn alleen de laagste gevoelens, die U bezielen. Kortom, mijnheer Dane, gij zijt een jammerlijk individu, en alleen mijn wensch om professor Beechow de verwikkeling in een schandaal te besparen, redt U van de beklagdenbank! Wat besluit gij?

Dane dacht slechts een kort oogenblik na, en zeide toen, zonder Raffles aan te zien, op dienstzelden, doffen toon:

— Ik zal zorgen dat het geld er vandaag nog is. Het was een wanhoopsdaad van mij. Ik had niets meer, en ik wilde — — —

— Stil maar! Gij wildet van het leven genieten, zooals de jeugd dat tegenwoordig noemt! zeide Raffles koud. Nu, gij krijgt er nu nog de kans toe, want gij hebt nog zeer veel geld, met spelen en dobbelen gewonnen! Ik betwijfel of het U geluk zal aanbrengen. Echter — Ik kom hier niet om den zedemeester uit te hangen, maar om recht te doen, niets anders! De straf voor Uw daad zal toch wel niet lang uitblijven, denk ik. Gij zorgt dus dat het gestolen geld vandaag weer in handen van Beechow is — hoe dan ook. Ik zal er van avond naar informeerden. En blijkt het dat gij mij bedrogen hebt, neem U dan voor mij in acht, want dan zal ik niet aarzelen, de politie in de zaak te betrekken.

Raffles was opgestaan en had zijn hoed genomen. Zijn gelaat stond strak, toen hij de woorden sprak:

— Wat het meisje betreft, mijnheer Dane — ik geef U den raad, haar niet langer lastig te vallen, want zij is beteren waard dan gij zijt! Adieu!

En met deze woorden begaf Raffles zich naar de deur, gevolgd door Brand.

Op den drempel keerde hij zich nog eens om en zei veelbeteekenend:

— Het is nu twee uur, gij hebt den tijd tot zes! Maak er een nuttig gebruik van, of het zou U bitter kunnen berouwen!

Dane gaf geen antwoord.

Hij zat in sombere gedachten verzonken, naar het scheen.

Alle aanmatiging scheen uit hem te zijn weggezakt, en hij leek volstrekt niet meer op den ondernemenden, rijken sportsman.

Toen Raffles en Brand weer beneden waren, zeide de laatste zachjes:

— Hij zag er eigenlijk volstrekt niet uit, alsof hij zijn woord dacht te houden.

— Hij zal wel zoo verstandig zijn, om het wel te doen, Brand! Hij moet toch begrijpen dat dat biljet een zoo overtuigend bewijs tegen hem is, dat hij er zich niet tegen verdedigen kan.

— Maar alles wel beschouwd, Edward, kon dat biljet na den diefstal zeer goed in andere handen zijn geraakt, voor het in de zijne kwam!

— Mijn waarde — mij dunkt dat die rede-neering niet opgaat want dan hadden er op de kast indrukken van andere vingers moeten staan dan die van Dane! De indrukken namelijk van dien anderen inbreker!

— Dat is waar! zeide Brand. En bovendien — die eigenaardige afdruk is de eenige, die duidelijk zichtbaar is op de vette oppervlakte van het biljet. Wat denk je te doen?

— Wel — ik denk te wachten tot zes uur, heel eenvoudig. Dan zal ik informeerden hoe de zaken staan, en als Dane in gebreke is gebleven — dan zal ik het zeer zwaar straffen!

— Hij met al het geld aan den haal zijn gegaan! Vier uren is een lange tijd!

— Dan zal ik hem weten te achterhalen! Het mag niet voorkomen, dat een schurk zich heeft weten te onttrekken aan de straffende hand van John Raffles.

Het was kwart over zessen toen Raffles in zijn eigen huis dat van Beechow opbelde. Brand stond naast hem en luisterde nieuwsgierig toe, met een tweede hoorschelp aan het oor.

De oude meid nam de boodschap aan, en het duurde een paar minuten voor hij den geleerde aan het toestel kreeg.

Hij veranderde zijn stem zooveel mogelijk, en vroeg:

— Mag men U feliciteeren, mijnheer Beechow? Ik hoor dat gij het gestolen bedrag zooveel hebt terug ontvangen!

Knorrig kwam het antwoord :

— Dan heeft men U wat wijs gemaakt, mijnheer — of juffrouw — of wie gij ook moogt zijn. Ik wilde wel dat gij mij niet van mijn werk had afgehaald ! Sprookjes bestaan niet meer — En voor dat de politie mij mijn eigendom terug bezorgt, zal er nog wel heel wat water door de Teems vloeien !
Het bekende, metalen geluid van het toestel dat op den haak wordt gelegd, en de ver-

binding was verbroken !

Raffles legde met een veelbeteekenend kuchje zijn eigen telefoon neer, en keek Brand aan, die rustig zeide :

— Ik heb van te voren immers wel gezegd ! Een doortrapte schurk, die er nu met al zijn geld waarschijnlijk vandoor is !

— Hij zal niet ver komen met zijn geld, Brand — Laat dat maar aan mij over ! zeide Raffles barsch.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een g as fijne champagne

HOOFDSTUK V.

DE MOORD.

Het was precies elf uur in den avond van dienzelfden dag toen Raffles en Brand nogmaals het huis binnen gingen waarvan Dane een groot gedeelte van de eerste verdieping bewoonde. Thans echter geleken zij volstrekt niet op den deftigen Lord Aberdeen en zijn secretaris Brand, die dien middag hun opwachting waren komen maken.

Zij waren zeer eenvoudig gekleed, en zagen eruit als werklieden, die een a-ondje uit zijn, met goedkoope gleuf hoeden en confectie-overjassen.

Zij hadden van den portier geen last, en dat was volstrekt geen wonder, want die man was aan de telefoon geroepen door Henderson, die zijn instructies had, en die op de seconde af om elf uur den Cerberus van de vestibule aan zijn toestel had gelokt met een verzonnen boodschap.

En omdat de chronometers nauwkeurig gelijk liepen, klopte dit onderdeel ook als een bus, en Raffles en Brand glipten achter den rug van den telefoneerenden poortbewaker voorbij en de trap op, zonder dat hij iets had gehoord of gezien.

Voor hun terugtocht maakten zij zich geen zorg. Dan mocht de man hem gerust zien, maar dan zou het te laat zijn!

Zij bereikten het groote portaal, waar het stil was, en waar een enkele lamp brandde.

— Zou hij thuis zijn? vroeg Brand op zachtfluisterenden toon.

— Misschien. Het doet er weinig toe. Als wij maar snel en ongemerkt in zijn woning kunnen binnen dringen. Wacht eens — als ik mij niet vergis — is dit het raam.

Het portaal werd overdag verlicht door een vrij groot venster, in den zijmuur van een soort van voorbouw, die onder meer de vestibule bevatte, en den liftkoker. Raffles had dit tevorens alles nauwkeurig onderzocht. De zijmuur had vier van die ramen, boven

elkaar gelegen, en dicht bij den rechter hoek, die de voorbouw met het eigenlijke huis maakte.

Voor het overige was de muur blind. Beneden bevond zich een deel van den voortuin en het was er vrij donker, want het lantarenlicht van de straat werd onderschept door de toppen van hooge en bladerrijke boomen.

Raffles opende dit raam voorzichtig, hetgeen volstrekt geen moeite opleverde, want het was eenvoudig met een spanjolet gesloten, en toen konden de twee mannen het venster zien, dat er schuin tegenover lag, in den huismuur. Het had een breed kozijn, en voor een man die zijn zenuwen meester was, beduidde die groote stap van het eene naar het andere raam niet zoo heel veel. Hij kon zich ook dadelijk vastgrijpen aan de zware haken, die zich te weerszijden van het venster bevonden, en waaraan waarschijnlijk de steunijzers van een rolluik of een marquise waren bevestigd.

— Zal het raam geen tegenstand bieden? vroeg Brand nog fluisterend. Is de woningdeur misschien niet veiliger te openen?

— Neen Brand, dat is mij te gevaarlijk! Er ligt geen looper daarbinnen op de gang, en de buttler zou misschien plotseling voor onzen neus kunnen staan! Het raam daarentegen zal niet de minste moeite opleveren, in het langs gaan de kurk van de spanjolet omgedraaid — wij hebben het dus maar voor het openduwen! Het raam kon evengoed wagenwijd openstaan. Houdt je klaar — ik zal voorgaan!

Na nog eens scherp te hebben geluisterd stapte Raffles op de vensterbank, boog in de knieën door, en was met een grooten stap op het tegenoverliggende kozijn.

Brand zag hoe hij zeer gemakkelijk het raam kon openduwen niemand had er dus op gelet dat de spanjoletknop was omgedraaid.

Een kort oogenblik aarzelde Brand, want zijn beenen waren korter dan die van Raffles. Maar toen deze hem ongeduldig uit de duis-

ternis wenkte, deed hij op zijn beurt den sprong, en belandde veilig in de sterke armen van Raffles die hem onmiddellijk naar binnen trok en het raam zachtjes sloot.

En het eerste wat nu dadelijk hun aandacht trok, tot hun verbazing en ongeduld, was een tamelijk luid en driftig stemmisbaar.

Vrij duidelijk vernamen zij de hooge, driftige stem van Dane, die op bevelenden toon iets zeide.

Het geluid kwam uit de richting van de deur, die toegang gaf tot de fraai ingerichte woonkamer van den jongen man. Zij wilden er op toegaan, toen er eensklaps iets voorviel met een dramatische kracht en een snelheid, die den ganschen toestand als bij tooverslag en zeer ernstig wijzigde.

De scherpe, droge knal van een vuurwapen deed zich hooren, onmiddellijk gevolgd door een gil, en de val van een lichaam. De deur vloog open, en voor een kort oogenblik werd een kleine, zonderlinge gestalte zichtbaar, die echter dadelijk weer verdwenen.

Het volgende oogenblik naderden er vlugge voetstappen over de gang, en Raffles en Brand hadden nog maar juist den tijd, zich haastig te verbergen achter de lange gordijnen, die het gangsraam des avonds konden afsluiten.

Overigens — de buttlar die haastig voorbij-snelde, zeer bleek en verschrikt had al aan andere dingen te denken dan aan dat raam, dat hij goed gesloten waande.

Door een kier van de gordijnen kon Raffles zijn bleek, ontdaan gelaat zien, en heel duidelijk hoorden zij een oogenblik daarna zijn stem, die bijna brak van ontzetting en schrik, toen hij kreunend zei :

— Waarom deed U dat, mijnheer ? Waarom hebt gij mijn armen meester gedood ?

— Ik — vroeg een stem, die van ontroering en woede scheen te beven, en die Raffles toch onmiddellijk herkende als die van Philip Beechow. Ben je krankzinnig, man ? Geloof je dat ik het de moeite waard zou hebben geacht, dat hondsvod te dooden ?

— Geen stap verder, mijnheer ! riep de stem van den buttlar weer, nu veel vaster en bijna dreigend. Blijf waar gij zijt, of ik zou geweld moeten gebruiken.

Haastig fluisterend vroeg Brand achter zijn gordijn :

— Wat is er toch gebeurd ! Zit de oude Beechow in den val ? Moeten wij niet — — —

— Wij moeten onzen mond houden ! Onze toestand is zeer gevaarlijk — want ik hoor nog meer schreden, waarschuwde Raffles hem.

Inderdaad naderden er snelle voetstappen van de zijde van de trap.

En een oogenblikje daarna snelde de portier voorbij, een krachtig gebouwd man, die in zijn loge den korten, scherpen knal van het schot had gehoord.

Een oogenblik daarna hoorden de twee verborgen mannen zijn harde, bevelende stem van voormaligen sergeant, die bulderde, door de schrik waarschijnlijk veel te luid :

— Wat is hier gebeurd ? Nu, dat ziet er mooi uit ! Wat sta jij daar, Hicks ? Roep om een dokter ! Misschien is mijnheer Dane nog te redden !

— Maar dan loopt die man daar weg, die het gedaan heeft !

— Bekommer je daar maar niet om — ik zal wel op hem letten ! Ik heb hem al vast.

— En ik zou je raden om mij dadelijk los te laten, gilde de stem van Beechow, de stem van een zwak, driftig, oud man die alleen maar ongeduldig is, en zich uit een lastige positie wil bevrijden.

— Ik zou je raden, een toontje lager te zingen, oude, want het kon naderhand in je nadeel worden uitgelegd !

Er klonk wat gestommel, woedende protesten van iemand die zich voelt aangrijpen, en toen klonken op de gang talrijke stappen alsof er veel meer dan drie menschen waren.

Toch raakten de voeten van den ouden Beechow den vloer bijna niet, want de krachtige portier had hem in de kraag vast, en bij het onderste gedeelte van zijn rug, en zoo voerde hij hem met zich mede, terwijl de oudman, bleek als een doode, en zonder hoofdedksel met verwilderden blik woedende woordjes uitbraakte, en wild met zijn armen om zich heen zwaaide.

Hij geleeke nu al zeer veel op den opgewonden „dwaas” die urenleng kon op en neerloopen in zijn laboratorium, denkend aan zijn wonderbaarlijke raket.

Vlak achter hen volgde de eveneens doodsbleeke buttlar, en het drietal ging haastig voorbij, totdat de ruwe stem van den portier weer vroeg, bij de opengebleven woningdeur :

— Hoorde je niet wat ik zei Hicks ? Waarom bel je zijn dokter niet op en de politie ! Ben je suf geworden man ?

— De telefoon op zijn kamer werkt niet ! kreunde de buttlar, die nauwelijks scheen te weten wat hij deed. Ik moet naar de vestibule !

— Vlug dan wat — ik zal dezen oude opsluiten in mijn eigen kamer, denk er om dat iedere minuut kostbaar is ! Jij belt den dokter

op, en ik zal een paar agenten van de straat halen.

Raffles en Brand hoorde hoe het drietal haastig over den drempel ging van de woningdeur, het portaal overstapte, en de breede, fraaiste trap begon af te dalen, terwijl de oude man giftige woorden van woede en drift bleef sputteren, en zich blijkbaar vruchteloos poogde te verzetten tegen den machtigen greep van de ruwe vuisten, die hem hadden aangegrepen.

Nauwelijks klonken hun voetstappen op de eerste treden of Brand en Raffles verlieten hun schuilplaats.

— Wij moeten zien wat het is! fluisterde Raffles. Ik kan mij volstrekt niet voorstellen dat de oude Beechow — — —

Maar plotseling stond hij weer stil op zijn weg naar het woonvertrek, waar zich het drama moest hebben afgespeeld.

Van het raam tot aan de deur bedroeg de afstand zeker wel zes meter.

Daarbinnen brandde het licht, de deur teekende haar omtrek duidelijk af tegen den gewitten muur van de gang — en langs die muur bewoog zich nu snel en schichtig een schaduw — de scherpe schaduw van een man, die zich even leek te bukken, en zich daarna onmiddellijk weer oprichtte.

Maar daar is iemand binnen! zeide Brand half luid van ontsteltenis en verbazing.

Op hetzelfde oogenblik verdween de schaduw, en een zacht gekraak liet zich hooren.

— Je hebt hem verjaagd! fluisterde Raffles ongeduldig. Vluc, misschien snappen wij hem nog!

Zonder zich verder nog om iets te bekommeren, snelden de twee mannen over den dikken looper voort, en stapten de woonkamer binnen. Het was een zeer fraai gemeubeld, ruim vertrek, hetwelk twee vensters had recht tegenover de deur, die uitzicht gaven op een ruime, met boomen beplante binnenplaats.

In den rechter wand was een tweede deur, en die deur zou juist worden dichtgetrokken door een heer in een fijn avondtoilet, van wien men niets meer zag dan een blanke hand, die op de deurkruk lag, en de omtrekken van zijn gestalte.

Het volgende oogenblik was de deur dicht, en het geluid van een sleutel klonk, die in een slot werd omgedraaid.

Raffles snelde onhoorbaar op de deur toe, maar hij draaide vruchteloos aan den knop.

Nog even hoorde hij snelle voetstappen die zich verwijderden naar het leek over een parketvloer, want de hakken tikten licht en snel op

een weerklinkenden bodem, en toen werd het stil.

Raffles deed niet eens moeite, de deur te openen, daar hij wel begreep dat hij te laat zou komen, om dien vluchteling, die het huis goed scheen te kennen, te achterhalen.

Hij keek rond in het vertrek, en toen bleef zijn blik gevestigd op den man, die daar op den vloer lag uitgestrekt, het gelaat een weinig terzijde, de armen in een kruis, op den buik liggend.

Het was Dane, en een enkele blik was voor Raffles voldoende om hem de overtuiging te schenken dat het leven reeds geweken was.

Naast hem lag een revolver, op ongeveer een voet afstand van zijn rechter hand.

Brand maakte een beweging om er naar te bukken, maar Raffles weerhield hem, want zijn scherp gehoor had eenig gerucht vernomen.

Hij stond in luisterende houding een kort oogenblik doodstil, als een roofdier, gekromd tot den sprong, en toen fluisterde hij scherp, snel:

— Vluc wat — wij moeten hier weg! Het zou ons leelijk kunnen opbreken, als wij hier betrapt werden, en het ergste is dat wij niets voor dien ongelukkigen ouden man zouden kunnen doen! Zijn dochter moet ook voorzichtig gewaarschuwd worden.

Nog terwijl hij sprak had hij Brand met zich meegetrokken, en zij staken vluc de gang over bereikten het raam waardoor zij waren binnengedrongen, en gingen opnieuw achter de dichtgetrokken gordijnen staan.

Deze waren nog nauwelijks tot rust gekomen, of er naderden vlucge stappen, terwijl er opgewonden en op gedempten toon door minstens twee mannen tegelijk gesproken werd.

Er was een vreemde stem bij, en die behoorde waarschijnlijk aan den geneesheer, want de twee verborgen zagen door een reet van de gordijnen een zwaar gebouwd man voorbij gaan, met zijn hoed op zijn hoofd, die driftig sprak, maar plotseling zweeg, toen hij op den drempel van de deur stond, en toen haastig binnen ging, met een flauwen uitroep van beklag.

Op zijn hielen werd hij gevolgd door een inspecteur van politie, en wat later kwamen nog haastig twee agenten voorbijsnellen, op het spoor van den doodelijk ontstelden butler en de portier sloot den stoet.

Het eerste wat Raffles en Brand hoorde was de zware, luide en zakelijke stem van den geneesheer, die zeide!

— Nu, een kind kan wel zien dat hier niets meer aan te doen is. Mijnheer Dane is recht

door het hart geschoten. Lag die revolver daar zoo als zij nu ligt ?

— Precies zoo, dokter ! antwoordde Hicks met een bevende, zwakke stem, maar toch wel zoo luid, dat Raffles en Brand hem konden verstaan, want de kamerdeur was wijd blijven open staan.

— Is dat wapen van hem ? Neen, kom er niet aan ! Je kunt het immers zoo wel zien, als je je bukt ?

Een oogenblik stilte, en dan weer de stem van den buttler :

— Neen, dat is zeker zijn revolver niet ! Die is kleiner, en sierlijker. En bovendien is het geen revolver, maar een automatische pistool !

— Nu, dat is tenminste duidelijk ! zeide de inspecteur met iets van spot in zijn stem. Maar dan is het toch wel wat vreemd, dat het ding hier lag. Maypole, fotografeer me dat eens even, in drie standen, dat is voldoende.

Nu volgde er wat zacht gefluister, en plotseling leek er iets te ontploffen met een zwakken knal, en dat ging toen nog tweemaal zoo, en toen waren de bliksemlichtopnamen gereed.

Raffles en Brand hoorden hoe er een raam openschoven werd, zeker om de benauwde damp van het bliksemlicht te laten wegtrekken.

— Zouden wij nu maar niet maken dat wij wegwamen ? vroeg Brand fluisterend. De gelegenheid is gunstig !

— Nog een oogenblikje — ik zou wel een willen weten hoe die lieden daarbinnen over de zaak denken ! Misschien is het een inspecteur met hersens. Dat komt vaker voor dan je wel denkt. Onderschat vooral je tegenstander niet, dat is een van mijn eerste beginselen !

Het was juist de stem van den inspecteur, die nu klonkt !

— Met dit wapen is zonder twijfel pas zeer kort geleden geschoten. De huls van de eenige afgeschoten patroon is nog warm ! Je sprak zooveel van een bezoeker, portier. Weet je wie hij was ?

— Hij zeide dat hij een oom was van mijnheer Dane. Hij gaf den naam Beechow op, en al was het laat — — —

— Hoe laat, precies ?

— Nu, het zal wel kwart voor elfen geweest zijn ! Maar om dat hij een oom was, heb ik hem toch maar doorgelaten. Hicks zal U wel meer kunnen vertellen.

— Is dat zoo, man ? vroeg de inspecteur. Kende jij dien mijnheer Beechow ?

— Neen, ik had hem nog nooit gezien ! Ik ben trouwens pas een dag of tien in dienst

van mijnheer Dane. Hij ontving niet zoo heel veel bezoek — tenminste niet van ooms !

— Wat deed hij toen je hem het bezoek van mijnheer Beechow aankondigde ?

— Wel, ik weet het niet zeker, mijnheer, maar ik geloof dat hij op het punt stond, nog uit te gaan. Hij had mij in den vooravond al gezegd, dat ik maar naar bed moest gaan.

— Was hij alleen ? Ik bedoel, waren er vroeg in den avond geen bezoekers geweest ?

— Neen, niemand !

Brand maakte een onwillekeurige beweging met zijn elleboog, en zeide heel zacht.

— Waarom zegt die man dat ? Er is toch wel degelijk iemand geweest — de man in het avondtoilet en de lakschoenen !

— Misschien was hij een oogenblik niet thuis, veronderstelde Raffles, die met de grootste aandacht toeluisterde. Maar het volgende oogenblik zou die veronderstelling te niet doen.

— Hoe kun je dat zeker weten ? Ben je van avond voortdurend binnenshuis geweest ?

— Ik heb de woning niet verlaten, mijnheer !

— Dus als er een bezoeker kwam, had je het moeten merken ?

— Natuurlijk ! Want die had moeten aanschellen, en ik zou hem hebben moeten opendoen. Juist morgen zou er nog een huisknecht komen, want de deuren openen is niet het werk van een buttler !

— Was er een twist ? Was Beechow driftig, opgewonden ?

— Zij spraken heel hard en boos, mijnheer ! antwoordde de buttler. Waarover het precies ging, weet ik niet, want het is niet mijn gewoonte om te luisteren, en de afstand tusschen deze kamer en mijn eigen dienstvertrekje naast de keuken is vrij groot. Het is een groote woning. Maar ik heb toch wel verstaan dat het om geld ging. De oude heer wilde geld hebben, en mijn meester scheen dat te weigeren.

— Ik begrijp er hoe langer hoe minder van fluisterde Brand.

— Dat is zeker, Brand — er is hier iets, wat niet volmaakt duidelijk is, maar ik denk dat dat wel spoedig aan den dag zal komen. Nog een paar seconden, dan gaan wij !

— Heb je hem hooren dreigen — ik meen den ouden Beechow ?

Een oogenblik scheen Hicks te aarzelen, en toen kwam het antwoord :

— Als ik de waarheid moet zeggen, mijnheer

— Niets anders dan de waarheid !

Nu dan, de oude man dreigde bij herhaling ! Hij schold mijn meester uit, en zeide dat hij een gemeene schurk was, een leeglooper zonder

hart, een tafelschuimer van de maatschappij!
— Maar die oude heer schijnt over meer menschenkennis te beschikken, dan ik gedacht heb, fluisterde Brand sarcastisch.

En uit de kamer kwam bij wijze van besluit, de stem van den inspecteur die kortaf zeide:

— Breng Beechow dan maar naar het posthuis. De zaak is dunkt mij duidelijk. Je vond hem immers bij het lijk, Buttler?

— Vlak er bij mijnheer! En die revolver rookte nog een beetje.

— Precies op dezelfde plek! Nu, dan is de zaak zoo klaar als een klontje! Ik dank U dokter. Ik geloof niet dat er veel meer te doen is!

Raffles gaf Brand een duw, de twee mannen verlieten hun schuilplaats, en een oogenblik daarna stonden zij op straat.

— Onze vermomming afgelegd en onmiddellijk naar Joan Beechow! zeide Raffles kortaf. Het meisje zal in doodsangst zijn, als haar verstrooide vader vannacht niet terug komt.

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VI.

ER KOMT EEN WEINIG LICHT.

Er was nauwelijks een half uur verlopen, maar het was toch reeds ver na middernacht, toen de prachtige limousine van Raffles stil stond voor het oude, tamelijk vervallen huis van de familie Beechow.

Zooals Raffles wel gedacht had was men daar niet naar bed, en de oude meid die haastig was komen aansloffen vertoonde op haar gelaat de sporen van de diepste neerslachtigheid, toen zij bespeurde dat het niet haar meester was, maar Lord William Aberdeen, gevolgd door zijn secretaris.

Knorrig vroeg zij :

— Wat wilt gij, Mylord ? Mijnheer Beechow is er niet, en de juffrouw zal wel niet te spreken zijn !

— Het is juist volstrekt noodzakelijk, dat wij haar spreken, Het betreft haar vader. Wij willen haar gerust komen stellen.

Onmiddellijk ontspande zich het stroeve gelaat van de oude getrouwe, zij opende de deur verder, en zeide, met een snik in haar stem :

— Kom binnen — en wees niet boos op mij — wij zijn heelemaal in de war — mijnheer Beechow geheel alleen uit in het groote Londen — midden in den nacht — en hij is al zoo oud — en denkt altijd aan andere dingen — — en hij ziet zoo goed niet meer, en — — en — .

En toen barstte zij plotseling in snikken uit, de oude meid, en vluchtte weg, want op dat oogenblik behoefde zij de bezoekers niet meer aan te kondigen — Joan zelf, bleek en ongerust, kwam haastig de trap afloopen, en vroeg reeds halverwege :

— Komt U — om iets van vader mede te deelen, Mylord ?

— Zoo is 't, Miss. Gij zult wel begrijpen dat wij het niet zouden wagen, hier om middernacht bij U binnen te vallen, als het niet was om een zeer gewichtige zaak. Willen wij even hier binnen gaan ? Ik vrees dat gij Uw kracht zult noodig hebben.

Het meisje moest steun zoeken aan de trapleuning, en zelfs haar lippen werden bleek, toen zij vroeg :

— Er is hem — — er is toch geen ongeluk met hem gebeurd ? Hij is toch niet — —

— Neen, dat allerergste is niet met hem geschied, Miss Joan. Uw vader is zelfs niet zwaar verwond of iets van dien aard. Hij bevindt zich alleen maar in een gevaarlijken toestand. Maar zeg mij eerst — wist gij dan in het geheel niet, dat hij was uitgegaan, of waarheen hij zich wilde begeven ?

— Volstrekt niet ! Dat maakte mij juist zoo vreeselijk ongerust. Ik kwam omstreeks negen uur terug van een kort avondbezoek aan een van mijn tantes. Ik ging vader goeden dag zeggen in zijn werkkamer. Hij had het blijkbaar vreeselijk druk, en nam nauwelijks notitie van mij. Ik besloot toen, een half uurtje later terug te komen — want ik had — — — een kleine verrassing voor vader. Ik stelde mij daar heel veel van voor. Maar toen ik om half tien nog eens binnen kwam, was hij weg ! Ik wachtte nog wat, en toen merkte ik tot mijn schrik dat hij het huis had moeten verlaten, want ik miste zijn hoed en zijn jas aan de kapstok. En meer overgoed heeft hij niet ! Brigitta had hem heelemaal niet zien weggaan, hij scheen zoo van zijn werk te zijn weggelopen Er lagen papieren met cijfers overdekt op zijn schrijftafel. Het leek alsof hij ergens

een berekening van had gemaakt.

— Dat is het ook stellig geweest, Miss Joan! En hij heeft toen plotseling het denkbeeld gekregen om naar Ralph Dane te gaan, en te trachten, hem opnieuw een bedrag te leen te vragen.

Het meisje kwam half overeind van haar stoel, doodsbleek, en keek Raffles met groote, starende oogen aan, terwijl zij er met de grootste moeite uitbracht:

— Is hij naar Ralph geweest — weet gij dat zeker? maar wat heb ik dan gedaan! Dan is alles mislukt — dan is alles het gevolg van mijn kinderachtigheid! Maar ik had het geld, Mylord Van middag ben ik het bij hem gaan halen! Daar ligt het — daar, in dat wandkastje!

Raffles had het afgeleerd, zich nog ergens over te verbazen, maar nu kwam er toch iets van verwondering in den blik, waarmede hij Brand aanzag, die zelf van de heele zaak niets begreep, toen het meisje vlug opstond, naar een muurkastje ging, goed verborgen in een dam tusschen de ramen, dit opende, en er een pakje bankbiljetten uitnam, dat zij met een driftig gebaar op tafel wierp.

Een paar van de biljetten hadden een vet-tigen glans — — —

— Wilt U zeggen, Miss Joan, dat U van middag bij Uw neef is geweest, om het geld terug te vragen? Wist U dan — vermoedde U dat het gestolen was?

— Ik was er zoo goed als zeker van — toen ik eens goed had nagedacht over Uwe opmerkingen! Ik zinspeelde er bij hem op, maar ik wil U wel verklaren, dat ik er toch van opzag, toen hij mij zonder veel tegenspraak het geld bijna onmiddellijk gaf. Hij mompelde dat het hem speet en dat het een jeugdige misstap was — en daar moesten wij het dan maar mee doen!

— Maar dan verbaast het mij ook volstrekt niet meer, dat hij om zes uur 't geld niet aan Uw vader had afgedragen! Tenminste — wanneer gij zelf niet datelijk alles aan mijnheer Beechow hebt verteld!

— Maar dat was juist mijn verrassing! Ik wilde vader het verdriet besparen, te hooren dat Ralph hem zoo schandelijk had bestolen, en ik was van plan, het te laten voorkomen, alsof ik plotseling die twee duizend pond op een heel andere plek zou hebben teruggevonden!

— Zou hij dat hebben geloofd? vroeg Brand, die tot dusverre gezwegen had.

— O, stellig, mijnheer Brand! antwoordde het jonge meisje, vader kon ongelooftijk ver-

strooid zijn! Maar wat zeydet gij daar toch zooeven, Mylord? Had hij U de belofte gedaan, het geld voor zes uur terug te betalen?

— Zoo is het! Ik begrijp nu alles. Mijnheer Brand en ik hadden den diefstal onmiddellijk doorground, en wij zijn hem vanmiddag gaan waarschuwen dat wij de waarheid hadden ontdekt. Ik beloofde hem straffeloosheid, uit eerbied voor zijn oom, mits hij het gestolen bedrag vóór zes uur zou terugbetalen. En hij beloofde dit, na een weinig te hebben tegen-gesputterd.

Gij zijt stellig gekomen, nog geen half uur nadat wij weg waren. Hoe hebt gij daar den moed toe gevonden — in het huis van een schurk te gaan!

— Ik deed het voor mijn arm, lief vadertje! zeide het meisje zacht. Maar ik erken dat het breekelijk was. Ik had dan ook al aan zijn buttler gevraagd om in de buurt te blijven. Dat mij een zeke gevoel van veiligheid. Als hij mij had durven aanraken, zou ik geschreeuwd hebben. Maar hij deed niets van dien aard. Het scheen hem toch wel wat beschaamd te maken, dat ik alles wist. Misschien is hij toch wel niet zoo slecht — misschien kan hij nog verbeteren.

Het bleef even stil en toen zeide Raffles ernstig:

— Daarvoor is het te laat, miss Joan — maar het is een oud gezegde, dat wij van de dooden alleen goed mogen praten.

Joan leunde met haar kleine, blanke hand op de tafel, keek Raffles aan, alsof zij iets niet begreep, en fluisterde toen toonloos:

— Is Ralph Dane dood?

— Hij werd omstreeks anderhalf uur geleden in zijn woning doodgeschoten, Miss Joan.

Weer een lange stilte. Het meisje bracht langzaam de hand naar het voorhoofd. Zij liet Raffles geen oogenblik met haar blik los. Haar stem had iederen klank verloren, toen zij bijna onverstaanbaar vroeg:

— En vader was bij hem om geld te vragen, zegt gij?

— Dat was hij, Miss. Ik smeeek U, wees nu sterk, en toon U een dapper meisje, wat gij immers steeds geweest zijt. Men heeft Uw vader bij den doode aangetroffen, en door een noodlottige vergissing kon het bijna niet anders, of de geroepen politie zag hem voor den dader aan. Het zal spoedig genoeg blijken, dat hij aan de zaak part noch deel heeft. Wij zullen 'm wel helpen!

Maar hoe voorzichtig Raffles ook de zaak had ingeleid — de slag was toch bijna te

hevig geweest voor het tedere, jonge meisje. Zij viel neer op een stoel, steunde de ellebogen op de tafel, en staarde recht voor zich uit, tranenloos. Pas na eenigen tijd vroeg zij met een stem die dof was en zonder klank:

— Hoe weet gij dit alles?

— Mijnheer Brand en ik waren er bij toeval getuigen van hoe Uw vader naar een posthuis werd gebracht. Gij weet misschien dat ik zeer goede connecties heb bij de politie. En zoo heb ik mij kunnen laten inlichten, en weet alles, zelfs nog voor de pers werd ingelicht.

Het komt dus in de bladen? vroeg het meisje met diezelfde, vreemde verre stem.

— Dat zal onvermijdelijk zijn. Maar ik bezweer U, Miss Joan, geef U niet al te zeer aan die wanhoop over. Gij hebt U vrienden verworven. Ikken Uw vader pas sedert zeer korten tijd, nauwelijks eenige dagen, maar ik vind hem volstrekt niet dwaas, zooals anderen, ik vind hem een zeer groot geleerde, een helderen geest, een genie! Wij zullen hem vrijmaken, wij zullen spoedig het onzinnige aantoonen van de beschuldiging die tegen hem werd ingebracht! Natuurlijk ontkent hij zelf met de grootste heftigheid, en dat is voor mij reeds het bewijs, het is een afdoende bewijs, dat een ander Ralph Dane moet hebben gedood. Wie het gedaan heeft — wij weten dat nog niet, maar ik verzeker U bij mijn eer, dat wij het zullen weten!

De woorden misten hunne uitwerking niet. Het meisje was opgestaan. En de opluchtende tranen kwamen los. Raffles liet dien tranen een oogenblik den vrijen loop, en zeide toen, haar hand vattend:

— Wilt ge mij vertrouwen, en gelooven dat ik alles doen zal om Uw vader te helpen?

— Ja, ik vertrouw U! antwoordde Joan eenvoudig, en haar tranen drogend. Het is te onzinnig om er een oogenblik aan te denken. Mijn vader was driftig, maar hij was zoo zielsgoed, dat hij geen vlieg zou kunnen dooden! Ik geloof er dan ook niet aan — en ik wil er niet aan gelooven! Hoe werd mijn neef gedood?

— Ik zeide het al — hij werd doodgeschoten!

Joan haalde de schouders op.

— Mijn vader had geen wapen! Hij zou zelfs niet weten hoe hij met een revolver moest omgaan.

— Dat alles zullen wij aantoonen! zeide Raffles rustig. En ga nu slapen, of begeef U tenminste te bed, en tracht rust te vinden. Waarlijk, gij behoeft geen vrees te koesteren.

Over weinige dagen zult gij Uw vader weder in de armen kunnen sluiten.

— Ik zal mijn best doen — en ik dank U! zeide het meisje, en met een aandoenlijken glimlach van vertrouwen en dankbaarheid stak zij Raffles de hand toe.

Weinige minuten daarna stonden de twee mannen weder in de duistere straat, waaraan het oude huis gelegen was.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, en vroeg toen zacht:

— Zie je kans om nu nog te werken? Heb je slaap?

— Wel foei — waar denk je aan? zeide Brand verwijtend. Ik heb geen spoor van slaap! Hoe zou dat ook kunnen!

— Dan moeten wij nu dadelijk aan het werk gaan. Wij moeten den man met de lakschoenen vinden, tot iederen prijs. Het is waar dat wij in een moeilijk geval verkeerden, want het is onmogelijk, persoonlijk aan de politie te gaan zeggen, dat wij daarginds vannacht geweest zijn, en desnoods kunnen bezweren, dat de oude Beechow buiten het vertrek was, toen het schot viel. Want dan zou het uitkomen, dat wij daaraan onze kennis van de zaak ontleenen, en niet aan het feit, dat ik „relaties heb met de politie”. Al valt dat laatste eigenlijk moeilijk te ontkennen, de naam Aberdeen zou in de zaak gemengd worden, en dat is van zulk een groot gevaar, dat wij hier onze matten wel zouden kunnen oprollen. En geheel opnieuw zouden moeten beginnen. En je weet zelf, Brand, hoe verbazend veel moeite het heeft gekost, dit hechte gebouw rondom mijn persoon op te trekken.

— Ongetwijfeld, en daarmee zullen wij dan ook geen seconde wachten! Maar ook dat moet uiterst voorzichtig gedaan worden, want anders maakt de pers er melding van, het komt Joan ter oore — en de uitwerking zou precies dezelfde zijn als wanneer ik regelrecht naar den hoofdcommissaris zou zijn gewandeld en hem de zaak zou hebben uiteengezet!

De twee mannen hadden onder het spreken de wachtende auto bereikt, die bestuurd werd door den reusachtigen Henderson, onverstoobar als altijd, en met het geduld van een kat.

— Slaperig, James? vroeg Raffles.

— Ik heb het gevoel alsof ik een marmot ben, Mylord, die juist zijn winterslaapje achter den rug heeft.

— Dat treft prachtig, want het kon wel

eens zijn, dat wij den heelen nacht hard zullen moeten werken, mijn jongen!

— Des te beter, Mylord! Waarheen?

Raffles dacht een oogenblik na, en gaf toen ten antwoord:

— Begin maar, mij weer naar het huis van Dane te rijden. Dat is ongeveer twintig minuten. Wij zullen ons dien tijd ten nutte maken door eens goed over de zaak na te denken, en van gedachten te wisselen. Brand, de vermommingsmiddelen zijn toch nog in den wagen?

— Alles is compleet!

— Vooruit dan maar! Rijdt een paar straten verder, dan het huis zich bevindt!

Nauwelijks was het portier achter Brand dichtgetrokken, of hij vroeg nieuwsgierig:

— Heb je er eenig besef van, Edward, wie de man met de lakschoenen en de fijne rok geweest kan zijn?

— Op het oogenblik nog niet. Maar dit staat vast, Brand — het moet een zeer intiem vriend geweest zijn van den vermoorden man.

— Waarom denk je dat? vroeg Brand, een weinig verbaasd over de stelligheid, waarmede Raffles deze woorden uitsprak.

— Wel, omdat hij een sleutel had!

— Een sleutel? herhaalde Brand verbaasd.

— Maar dat spreekt toch immers vanzelf! Hoe zou hij er anders ingekomen zijn? Gescheld heeft hij niet, want wij hebben gehoord dat Hicks nadrukkelijk verzekerde, dat de oude Beechow de eenige bezoeker was geweest! Toch was er iemand bij hem, want wij hebben zijn schoenen gezien — zijn opvallend mooie, glimmende, en ook bijzonder kleine schoenen! Zeg eens, Brand, is jou die kleinheid van de voeten soms ook overgevallen?

— Om je se waarheid te zeggen heb ik er op dat oogenblik niet op gelet — maar nu je ze mij in mijn herinnering brengt — het waren inderdaad zeer sierlijke, fraaie voeten!

— Voor een man tenminste! hernam Raffles peinzend.

— Maar het was een man, Edward! Hij droeg een hoed, hij was in de rok!

— Dat zegt nog niet veel! Ik kan mij denken, dat een wat excentrieke vrouw zich in mansklederen steekt, om des te minder op te vallen. Intusschen — het blijft een uitzondering, en als mijn vermoeden juist zou blijken, dan zou het terrein van onze onderzoekingen al zeer beperkt worden!

— Welk vermoeden, Edward?

— Dat er een vrouw in die kamer was, en

door die zijdeur is verdwenen, voor wij haar konden grijpen! Ga zelf eens na, Brand. Is het aannemelijk, dat een man zelfs aan zijn besten vriend een afzonderlijken huissleutel geeft, teneinde te voorkomen, dat zijn personeel hem zal te zien krijgen? Daarentegen gebeurt dit vaak ten aanzien van een vrouw!

— Ik ontken het niet, maar de gevoelstrekking komt mij toch wel een weinig gezocht voor!

— Waarom? Wat is er onnatuurlijks aan? Hij kan zeer wel een goede vriendin hebben gehad, die in het bezit was van een huissleutel! Je hebt gezien, dat het een Lipsslot was. Daarbij worden steeds door de fabriek twee sleutels gegeven. Het is volstrekt niet gezocht als wij veronderstellen dat die vrouw hem den tweeden sleutel heeft afgebedeld. Een ander mogelijkheid zou zijn, dat zij hem eenvoudig gestolen had, en dat het gisteren de eerste keer was, dat zij op die wijze bij hem binnen kwam! Maar wel zeker — die kans is zelfs heel groot, als wij haar in verband brengen met het feit, dat zij hem neerschoot! Bedenk wel dat de revolver niet van Ralph Dane was, en natuurlijk in geen geval kan hebben toebehoord aan den ouden Beechow, die wel uitstekend met een vergrootglas en een reageerbuisje kon omgaan, maar heel zeker niet met een vuurwapen. Wij bezitten daaromtrent de stellige verklaring van zijn dochter. Het wapen is dus van den moordenaar — of de moordnares geweest!

— Maar als die persoon bij Dane was, dan moet Beechow dat toch hebben geweten! De butler, die zijn bezoek aankondigde, moet hem of haar toch eveneens hebben gezien?

— Dat is het hem juist, Brand! Geen van beiden deden dat. Wat volgt hieruit! Natuurlijk alleen dit, dat de vrouw — want op een vrouw houd ik het voorloopig maar — even van te voren is weggegaan, of liever, zich hield alsof zij wegging, en wel door dezelfde deur, waardoor zij later inderdaad verdwenen is, na zich eenigen tijd schuil te hebben gehouden achter een wandscherm! Zij heeft dus stellig een deel van het gesprek tusschen Beechow en Dane gehoord, wie weet heeft de oude man wel over zijn dochter gesproken, en Dane heftige verwijten gedaan, omdat hij haar niet met rust wilde laten, en dat kan de toch reeds gaande gemaakte woede van de beleedigde vrouw zoodanig hebben opgezweept, dat zij bloed zag, haar wapen trok, en vuurde, op hetzelfde oogenblik dat Beechow al op de gang was, en, evenals Dane, met den rug naar haar

stond toegewend — want ik moet je er op wijzen dat Dane in den rug is geschoten, en niet in de borst! Heb je iets tegen mijn redeneering?

Brand dacht eenigen tijd na, met de lichtblonde pruik in de hand, die hij op het hoofd wilde plaatsen, en gaf tenslotte ten antwoord:

— Zoo kan het zich inderdaad zeer goed

hebben toegedragen. Maar het blijft intusschen slechts een veronderstelling.

— Dat wil ik wel toegeven, Brand. Maar een veronderstelling met een hechten grondslag van waarschijnlijkheid! Wij zullen trouwens spoedig zien, waar we aan toe zijn! Ik geloof werkelijk dat er al een beetje licht komt!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VII.

HET EINDE

Toen de auto eindelijk stilstond hadden de beide mannen zich voldoende vermoed om het te durven wagen, bij avondlicht den butler onder het oog te komen. Ze hadden besloten, zich uit te geven voor journalisten, en desnoods ruim te betalen voor de inlichtingen, die Hicks hun zou kunnen verstrekken.

Het was zeer wel mogelijk, dat de man al sliep, en ook dat de woning verzegeld was, althans de kamer waar de misdaad was gepleegd, maar die kans moesten zij dan maar loopen.

Maar mijnheer Hicks sliep alles behalve!

Hij bleek pas zoeven van het politiebureau te zijn terug gekeerd, waar hij nogmaals zijn verklaring had moeten herhalen. Hij was nog zoo onder den indruk van het gebeurde, dat hij niet aan slaap dacht, maar in tegendeel in zijn eigen kamertje haastig aan het pakken was om dat akelige huis te verlaten, waar hem zooiets afschuwelijks was overkomen.

De nachtportier, met een flinke fooi beloond, was Hicks gaan waarschuwen, dat er verslaggevers waren, en hij had eerst beslist willen weigeren, hun te woord te staan, toen hij een welkend rinkelend vernam, hetgeen werd teweeg gebracht door dat een van de verslaggevers zijn hand in zijn broekzak heen en weer bewoog — en in die zak schenen zich heel wat groote zilverstukken te bevinden. Bricks was nu weer zonder betrekking, en kon dus niet ongevoelig blijven voor den klank van het edele goud en zelfs van meer ordinaar zilver.

Hij liet dus zijn kleinen koffer voor een oogenblik in den steek, en zei met een zucht.

— Vooruit dan maar — ofschoon ik niet begrijp wat U komt doen, want U kunt morgen alles prachtig in de krant lezen!

— Ha ha, dat is een heel goede grap! Maar vriendlief — wij zijn immers juist degenen, die die krant moeten maken! En hoe willen wij of anderen er iets in lezen, als wij er niets in plaatsen? Bovendien — je hebt ons misschien nog wel iets te vertellen wat van belang is!

Niets! Wat de politie van mij gehoord heeft, dat is ook alles wat er te zeggen viel!

— Komaan, dat kan ik niet gelooven, zeide nu Brand, die zijn opschrijfboekje al te voorschijn had gehaald. Er valt toch wel wat te zien?

— Dat eerst recht niet! antwoordde Hicks haastig. De deur van de kamer waar — het gebeurd is, hebben ze verzegeld. Die mag pas weer open als om half zeven het parket komt. De lijkschouwer is er trouwens al geweest.

— Wij denken er ook niet aan, om je te verzoeken, dat zegel te verbreken, zeide Raffles bedaard, terwijl hij den man twee souvereins in de hand drukte, waarvan Hicks bijna schrok — hij wist niet dat journalisten zulke groote fooien gaven.

— Maar wij kunnen toch wel in het vertrek komen, zonder dat zegel te verbreken, ging Raffles even kalm voort.

— Neen, Mijnheer! Of U zou door de ramen naar binnen moeten klimmen!

— Maar er is toch een tweede deur in de kamer!

— Zeker, maar die komt uit op een tweede vertrek, dat nooit gebruikt is, en de deur daarvan staat weer in verbinding met een klein dienstgangetje, dat stevig is afgesloten. Van daar komt men langs een achtertrap naar beneden, en achter in de vesribule uit. Dat heb ik ook aan de politie gezegd.

— Dat was heel braaf van je, Hicks, en je hebt zeker gedacht de waarheid te spreken. Maar als wij nu eens aannemen dat die deuren op het oogenblik volstrekt niet gesloten zijn, maar integendeel heel gemakkelijk geopend kunnen worden, en goed geoliede sloten hebben?

Hicks keek Raffles aan met wijdgeopenden mond, en stotterde toen, op het toppunt van verbazing:

— Wat wilt U daarmee zeggen? Hoe kunt U dat weten?

O, een journalist weet heel veel dingen, die een gewoon mensch ontgaan! Zoo ontweek Raffles de vraag.

— Het is maar een ingeving! voegde Brand er aan toe.

Hicks keek een oogenblik op de twee blinkende goudstukken neer, liet ze met een haastig gebaar in zijn zak glijden, en zeide toen zeer opgewonden:

— Daar moet ik mij dadelijk van overtuigen! Het zou me wel wat verklaren, waar ik tot dusverre niet veel van begreep. Als de heeren soms willen meegaan?

— Met genoeg! zeide Raffles, Brand veelbeteekenend aanziende.

En zoo liepen zij dan langs de ruime keuken, kwamen in een achtergang, sloegen een hoek om, dit alles bij het zwakke licht van een ganglamp, waarvan het schijnsel met moeite tot hier doordrong, liepen voorbij het portaal van de smalle diensttrap, en stonden voor een deur.

— Die deur is al jaren dicht, dat heb ik van den portier, en dat was ze ook gisteren nog! zeide Hicks zacht.

— Trek die dichte deur dan maar eens open! zeide Brand droogjes.

Aarzelend, alsof hij zich zou branden, omvatte Hicks met zijn witte, dikke, goed verzorgde hand den ouderwetschen, ijzeren klink — en hij had bijna een schreeuw geslaakt, toen de deur zeer gemakkelijk bleek open te gaan.

Zonder dat hij nog een aansporing noodig had liep hij haastig door het korte eindje gang, opende zonder eenige moeite de tweede deur, en stond in de niet gebruikte kamer.

Brand had zijn zaklamp aangeknipt, en richtte het schijnsel daarvan op 'de tusschen-deur — dezelfde, die door den geheimzinnigen man was dichtgetrokken. De man met zijn kleine, sierlijke voeten en zijn fijne kleederen.

En Hicks keek als verwaasd naar den nieuwen, nog glimmenden sleutel, die op het slot stak.

Raffles nam hem glimlachend waar, en zeide:

— Eigenaardig, is het niet? Onthoud dit maar goed — wie weet zal de politie je nog wel eens ondervragen! Schrijf dat op collega! Het wordt een prachtig stukje voor het ochtendblad! Zeg mij eens, mijnheer Hicks — was die deur altijd dicht?

— Ik heb haar tenminste nooit open gekend, in de tien dagen dat ik hier ben! Evenmin trouwens als die oude gangdeur. Ook de trap werd, dacht ik, in jaren al niet meer gebruikt.

— Ja, een buttler kan soms vreemde dingen beleven! merkte Brand sarcastisch op. En zou

je ons nu niet eens die raadselachtige opmerking willen verklaren, die je zooeven ten beste gaf? Ik bedoel, toen je 't had over die open deuren?

Hicks aarzelde nog even, maar Raffles hielp hem over alle kleine bezwaren heen door nog een goudstukje te voorschijn te tooveren, dat dadelijk in den zak van den braven bottelier werd overgeheveld.

— De zaak is — een paar dagen geleden, en nog eens daarvoor, ongeveer een week terug, verbeelde ik mij, hier in deze kamer zacht te hooren praten door mijnheer, en toch wist ik zeker dat er geen bezoeker bij hem kon zijn.

— Was dat overdag? vroeg Raffles haastig.

— Neen, beide keeren was het avond — en ruim na elf uur! Ik dacht toen natuurlijk, dat mijnheer de gewoonte had in zich zelf te spreken!

De oogen van Raffles waren gaan schitteren, toen hij opmerkte:

— En dezen nacht, of liever gisteren nacht, want het is nu bijna drie uur, viel het schot ook om bij half twaalf! Zeg je dat niet, collega?

Brand deed moeite om de zaak te doorgronden, maar hij schudde al spoedig het hoofd, en zei:

— Neen — het eenige wat ik er uit zal afleiden, is, dat de bezoekers allen overdag verhinderd waren, en des avonds werkten tot minstens elf uur!

— Kom kom, het is natuurlijk steeds een en dezelfde bezoeker geweest, zeide Raffles ongeduldig. En hij, of liever zij was aan het tooneel! Het is dunkt mij zoo klaar als de dag!

Raffles had dit op zachten toon tot Brand gezegd, terwijl Hicks nog altijd naar den glinsterenden sleutel staarde, alsof hij een klein vogeltje was, in den ban van een dreigend opgerichte giftslang, maar nu vervolgde hij luider:

— Ik wil niet dat je je meester zult bekladden vriend — maar ontving hij damesbezoek?

— Voor zoover ik weet nooit!

— Maar heeft hij je soms niet in opdracht gegeven, een bepaalde dame niet bij hem toe te laten?

— Ja — dat was onmiddellijk nadat ik hier in dienst kwam!

— Kun je ons de naam van die dame noemen? vroeg Raffles, terwijl Brand zijn adem inhield door de groote spanning, want hij voelde als het ware, dat het einde in het zicht was.

— Die dame heette Dolores La Pasquita! Het moet een danseres zijn! gaf Hicks ten

antwoord. Maar wat beteekenen al die vragen van de heeren toch eigenlijk? U zult toch al wel weten, dat die oude man, die hier was, het gedaan heeft?

— Had hij de revolver in de hand, man? vroeg Raffles, hem scherp aanziende?

— Dat niet — maar die kan hij hebben weggegooid!

Raffles haalde de schouders op, wees op de deur, draaide eensklaps den sleutel om, en liet het schijnsel van zijn eigen zaklamp naar binnen vallen, in de groote woonkamer. De ronde, witte cirkel dwaalde een oogenblik over iets zwarts, dat op de rustbank lag, en Hicks huiverde en werd bleek.

Toen zeide Raffles eenvoudig:

— Door deze deur is de moordenaar binnen gekomen en weer weggegaan, Hicks. Morgen zul je aan de politie moeten verklaren — tenminste als men er je naar vraagt — hoe het stond met deze deuren! En nu danken wij je wel voor je inlichtingen. Het wordt een heel mooi stukje.

— Dus de heeren gelooven niet dat de oude man het gedaan heeft? vroeg Hicks, die misschien een goed buttler was, maar voor het overige niet rijk voorzien van verstandelijke gaven.

— Misschien — misschien niet! antwoordde Raffles schouderophalend. Ik dank je, vriend. Wij zullen deze deur maar weer op slot doen, zooals we haar gevonden hebben. En nu gaan wij de achtertrap eens af, als je het goed vindt. Wie weet is die ook wel bruikbaar gemaakt!

En zoo was het dan ook! De trap kwam uit in 'n gang, gelijk met de straat, en had een deur, uitkomende op een zeer klein binnenplaatsje, waar zeker in geen tientallen jaren iemand een voet had gezet. Het was door 'n schutting, waarin ook een deurtje zich bevond, van een slop of insnijding gescheiden, die evenwijdig liep met den zijmuur van het huis, en die gedeeltelijk overbouwd was. Beide konden zeer gemakkelijk geopend worden, zooals Raffles aantoonde met den eersten den besten sleutel van zijn eigen sleutelbos.

Hicks stond bijna er van te bibberen, zoo trof hem dit alles.

Een vierde geldstukje kalmeerde hem slechts ten deele, en hij verdween binnenshuis, sloot nu de deur zeer zorgvuldig, en begaf zich nu zeker weer naar zijn kamertje, om haastig zijn koffer verder te pakken en het huis te verlaten dat zulke ouderwetsche, zeer onaangename geheimen bleek te bevatten.

Wat Raffles en Brand betrof, zij liepen het

stikdonkere slopje uit, bereikten de straat, en keken elkander eens glimlachend aan.

— Het is vlugger gegaan dan ik dacht, zeide Brand toen.

— Het moest wel vlug gaan, Brand, omdat alles logisch ineensloot. Toen de man zei dat de kamer verzegeld was, en men er onmogelijk in kon, werd het goed duidelijk, dat er nog een andere toegang moet zijn geweest! Wel, dit is dus het werk van een verbitterde, jaloersche en beleedigde vrouw geweest. Met zulke liefdeszaken bemoei ik mij uit beginsel niet — maar ditmaal moet ik wel een uitzondering maken, omdat hier een onschuldige in de cel zit, die onmiddellijk moet worden vrijgelaten.

— Wat gaan wij doen?

— Naar de vrouw toe!

— Waarom niet eenvoudig de politie gewaarschuwd?

— Omdat mij dit tegen de borst stuit, Brand! Ik kan dat onmogelijk zelf doen — het is en blijft verklikkerswerk. Ik ben nu eenmaal geen beroepsdetective, ik doe het meestal tot oefening van mijn geest, tenzij het beroeps-misdadigers betreft! Maar wie kent de motieven van deze vrouw? Wie weet of zij niet tot het uiterste getergd en vernederd is? Zij kwam niet om te stelen, ofschoon zij wist dat hij geld had. Het was een misdaad uit hartstocht — en ik wil mij daarin geen partij stellen. Maar wel wil ik Beechow tot iederen prijs zoo spoedig mogelijk weder in vrijheid laten stellen! Zij moet een bekentenis op schrift stellen, en ik zal haar tijd laten tot acht uur in den morgen om het hazenpad te kiezen.

Brand zweeg. Hij kende de opvattingen van Raffles. Hij was er volkomen onverschillig voor, hoe de maatschappij hem beoordeelde, maar zelfs was hij van een bijna vrouwelijke zwakheid, waar het de misdaden van anderen betrof, en zeker diegene, waarvan hij de motieven niet met volmaakte zekerheid kon doorgronden.

Zij liepen haastig voort tot zij de auto vonden wachten, met Henderson waakzaam achter het stuurwiel, gereed om dadelijk een blok om te rijden op het hooren van lastige politie-agenten.

— Naar het hotel Terminus! zeide hij kortaf. En rijdt vlug!

In dezelfde vermomming stapten de twee mannen een kwartier later weer uit den wagen op vijftig passen afstand van het groote, pas gebouwde, dure hotel.

Natuurlijk was het er stiller, maar gesloten

was het niet, en dat zou het ook niet, den geheelen langen nacht.

De nachtportier zat klaarwakker in zijn hokje, en sorteerde een pakje brieven, die met den laatsten luchtpost nog waren bezorgd, om één uur in den nacht. Er liepen 'n etagekellner rond, door de ruime vestibule, en de telefonist van de centrale was op zijn post — want een groot wereldstadhotel slaapt nooit.

Raffles liep onmiddellijk op de portiersloge toe, en begon met den man een halve kroon in de hand te drukken.

— Is senora La Pasquita op haar kamer ? vroeg hij, op den man af.

— Met een gewoonte gebaar keek de man even naar het sleutelbord achter zijn rug, en antwoordde toen, Raffles verwonderd aanzienste:

— Natuurlijk is zij op haar kamer, mijnheer!

— Is ze alleen ? Ik meen — heeft zij soms een kamernier bij zich ?

— Zij heeft een kamernier, die in een aangrenzende vertrek slaapt !

— Zij heeft natuurlijk een telefoon op haar kamer ?

— Natuurlijk ! Bijna al onze kamers hebben telefoon !

— Bel haar eens op ! Zeg dat er iemand is, die haar onmiddellijk zeer dringend moet spreken.

— Maar mijnheer, dat meent U toch zeker niet ! Zij heeft van avond voor het eerst gedanst voor het publiek, en is zeker zeer moe ! Natuurlijk slaapt ze nu !

— Dat betwijfel ik ! Hoe laat kwam zij thuis van den schouwburg ?

— Dat zal zo wat half twee zijn geweest !

— Dan kan zij ook onmogelijk zoo erg moe zijn geweest ! Haar nummer was om half elf afgeloopen. Apropos, wat voor kleeren droeg zij, toen zij terug kwam ?

De portier, die wat achterdochtig begon te worden, en aan allerlei onaangename dingen begon te denken, vroeg :

— Er is toch niets bijzonders met haar ? Wie is U eigenlijk ?

— Dat doet er volstrekt niet toe. Aanstonds zul je dat wel hooren. Welke kleeren droeg ze ?

— Wel, de kleeren waarmee ze naar den schouwburg was gegaan !

Raffles en Brand wisselden een blik met elkander. Het was duidelijk dat de vrouw dan na den moord hetzij weer naar den schouwburg was gegaan, om in haar kleedkamer haar vrouwenkleederen aan te trekken, of ergens in Londen een klein vertrekje had gehuurd, nitsluitend met het doel, zich te vermommen.

Nogmaals, ik denk niet dat ze nu slaapt ! zeide Raffles. Bel haar in ieder geval op. Zeg dat er een bezoeker voor haar is, die komt spreken over — of...eh... zeg maar, die den nieuwen sleutel gevonden heeft ! Ik denk dat ze mij dan wel zal ontvangen.

En Raffles had goed gezien ! Niet alleen kreeg de portier onmiddellijk antwoord op zijn oproep, maar een paar seconden later zeide de man, het toestel neerlegend :

— Zij verwacht U ! Numero 14, breng deze heeren naar kamer 311 !

De lift steeg met een zacht ruischend geluid naar boven, tot aan de derde verdieping. Zwijgend liepen de drie mannen over den dikken rooden looper. Toen tikte de kellner op de deur. Er kwam geen antwoord. Hij tikte nog eens, en zei :

— Daar zijn de bezoekers, senora ! Kunt U hen ontvangen ?

Daarbinnen bleef het stil. De kellner werd bleek, en stampvoette ongeduldig. Hij mompelde :

— Zij heeft toch antwoord gegeven !

— Heb je soms een looper ? vroeg Raffles kortaf.

De kellner haalde een bos koperen stiften te voorschijn, aan een ring bevestigd, zocht even, en stak toen met bevende hand den looper in het deurslot. Maar hij aarzelde nog even en zei :

— Op Uwe verantwoording, mijnheer ! We mogen dat alleen doen, als wij denken dat er iets ernstigs is gebeurd !

— Dat is het, man ! fluisterde Raffles ongeduldig, Maak open die deur !

De deur ging open. De drie mannen traden haastig een goed verlicht, fraai gemeubeld vertrek binnen.

Op de groote rustbank lag een vrouw op den rug uitgestrekt, in haar peignoir gewikkeld. Haar gelaat was zeer bleek, en haar oogen stonden wijd open. Naast haar ontgleden aan haar hand, lag een klein, ledigfleschje.

Raffles raapte het op, rook er even aan, en zei :

— Vergif ! Misschien is ze nog te redden. Heeft het hotel een dokter ?

— Zeker, mijnheer ! antwoordde de ontstelde kellner.

— Roep hem onmiddellijk ! Misschien kan de maag nog worden leeggepompt. Maar wacht even — hier ligt een briefje ! Lees het, zoodat je later zult kunnen getuigen !

Met trillende hand nam de kellner het briefje op en las halffluid :

„Zoo spoedig dus reeds de straf ! Zoo spoedig

ontdekt! Ik heb het gedaan, ik heb Ralph Dane, den schurk, die mijn bloed uitzoog, die mij vernederde en trapte, gedood. De arme, oude man is er volkomen onschuldig aan. Ik mis den moed de gevolgen van mijn daad te ondergaan. Vaarwel — allen!

DOLORES LA PASQUITA.

En zij werd gered, de in haar moord zoo brutale maar daarna zoo lafhartige vrouw. Een maand lang zweefde zij tusschen leven en dood. Zij stond ook terecht. Maar een vergeelijkende jury veroordeelde haar slechts tot een betrekkelijk korte gevangenisstraf.

De volgende aflevering bevat :

CHANTAGE.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiednissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Voor België:
2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885